

NR 21
(68)
mai
1992

Pop Rock

Ar fi de citit, dar nu-i obligatoriu:
*Mistere rock (mini-serial de maxi-interes) *Continuă seria opiniilor de la și despre București 92 (pînă la concluzii mai avem o săptămînă) *Michael Jackson + un text de pe Dangerous *Polifonii *Intermediem prietenii *Lansăm un nou concurs! *Gălbioara răspunde la scrisori *Jazz-ul în actualitate *Calendarul lunii iunie în numărul viitor.

RICHARD
MARX
CÎNTA LA
"HAZARD"

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Colegii de la postul local de radio TOP '91 — SUCEAVA au cinstit cei 50 de ani de la nașterea lui Cornel Chiriac (9 mai) transmițând editorialul lui Noël Bernard, precum și melodii din emisiunea difuzată la „Europa Liberă” în ziua de 7 martie 1975. (ne informează Geo și Ceata de Nobili). Jos pălăria! ● Aflăm din ziare și anunțuri radiofonice că pe 29 mai la Arenele Romane din București va concerta grupul timișorean **Survolaj**. Nimeni dintre organizatori nu ne-a oferit informații. De altfel, se constată o lipsă de inspirație și la oamenii rock-ului. Festival de thrash, lansare de disc și concert cu **Celealte Cuvinte, Survolaj**, toate la concurență și în locuri destul de greu accesibile. E minunat că avem un final de lună agitat, dar era și mai bine să putem merge peste tot. ● Două dintre lansările de disc anunțate pentru săptămâna trecută (Alexandru Andrieș și Daniel Iordăchioae) n-au avut loc. Motivele nu le cunoaștem, dar fiind vorba de discuri produse de Electrecord bănuim că tot de acolo trebuie să aflăm răspunsul. ● **Ozzy Osbourne** și-a

● Guvernatorul Statului Washington a interzis vânzarea discului **Nevermind** pentru minori! ● La 20 de ani de la apariția albumului „Harvest”, **Neil Young** se află pe ultima sută în tentativa unui album intitulat „Harvest Moon”. El a insistat ca înregistrările să se facă cu aceleași instrumente și în aceeași componentă. ● Caseta video cu „Time Will Tell” avându-l ca protagonist pe **Bob Marley** va ieși doar în septembrie și nu în aceste zile cum se anunțase inițial în revista britanică **VOX**. ● 6 C.D.-uri cu titlul „Rock The First” vor fi vândute cu scopul colectării de fonduri pentru **N.A.R.M.**, organism hotărât să lupte împotriva cenzurii, ajutându-i pe vânzătorii de discuri a-restați sau amendați de către autoritățile zelose. Au donat cintece: **R.E.M.**, **The Who**, **Tina Turner**, **Fine Young Cannibals**, **Bon Jovi**, **Bobby Brown**, **The Stray Cats**, **Aretha Franklin**. ● **Basistul Bill Wyman** lucrează intens la un disc solistic în **Maison Rouge Studios**. ● **Erosure** pregătesc un E.P. cu piese din repertoriul **ABBA**. **Dave Bascombe** este producător și inginer de sunet. ● **Ofra Haza** a refuzat să apară la **Top Of The Pops** alături de **Sisters Of Mercy** cântând piesa „Temple Of Love” motivându-și gestul prin faptul că partitura ei nu justifică prezența pe platoul televiziv. ● **Paula Abdul** este din nou acuzată că n-ar cânta în mod real pe discurile sale. **Jesse Saunders**, care a remixat „Vibeology” a afirmat că „dacă retragem toate procesările electronice și rămâne vocea Paulei, ascultând-o cu atenție constatăm că solista se află în altă tonalitate și cântă fals”. Probabil că va urma iar un proces, devenit clasic după astfel de afirmații. Nu avem cum să știm cine are dreptate. ●

ANDREI PARTOȘ

Fotografia de pe coperta numărului 20 îl reprezintă pe **Sydney Youngblood** felicitat afectuos de cele două colaboratoare ale revistei care i-au smuls și autob. graful.

revenit după accidentul suferit în toamna anului trecut, când a fost nevoit să întrerupă turneul „Theatre Of Madness”. Acum a recuperat cele 10 concerte pe care le datora fanilor („Aveam piciorul rupt și inima zdrobită”) și intenționează să rămână „pe drumuri” pe tot parcursul verii. ● **National Association Of Music Merchandisers** a organizat la **Los Angeles** o întâlnire a fanilor cu idoli pentru a obține autografe, pentru a avea șansa să schimbe o vorbă. Au fost prezenți, printre mulți alții, **Kiss** (în echipă completă și cu noul baterist **Eric Singer**), **Nikki Sixx**, **Tommy Lee**, **Slash**, **Kip Winger**, **Billy Sheehan**, **Michael Schenker**, **Warren De Martini**. Intrarea a costat 20 de dolari. ● Și marile trupe țin cont de recesiunea economică! **Kiss** și-au amnat turneul din cauza situației financiare a populației. ● **Adamski** are un nou single cu vocalista punk **Nina Hagen**. ● **Happy Mondays** lucrează, deși părea de necrezut, cu **Tina Weymouth** (ex-Talking Heads) în calitate de producătoare în studioul din **Barbados** al lui **Eddy Grant**. Cu toate că membrii grupului și-au adus prietenile și familiile, în două săptămâni s-au „tras” 10 piese. Mixajele se fac în studioul lui **Chris Blackwell** din **Miami Beach**. Se presupune că la mijlocul lunii iunie se poate spera la o lansare triumfală. ● **Transvision Vamp** și-au încetat activitatea din cauza refuzului casei **MCA** de a edita al treilea album, **The Little Magnets Versus The Bubble Of Babble** (ce titlu lung!). Se invocă și epuizarea după un turneu mondial de 6 luni. Solista, blonda **Wendy James** are deja proiecte solistice iar casa de discuri își propune să scoată o culegere de succese pentru a-și mai recupera din pierderi.

ANUNȚ

Fan-Club „Mai mult de 200 Live” primește înscrieri la tel. 97/313321 și organizează prima întâlnire cu fanii emisiunii pe data de 6.06.1992, ora 12, la **Sinaia**.

TOP MATINAL

Top 5, ediția 21

(24.05.1992, ORA 9,20)

- 1 PETER CETERA — GLORY OF LOVE
- 2 DARE — WINGS OF FIRE
- 3 BIG HOUSE — DOLLAR IN MY POCKET
- 4 MARTIN GORE — COMPULSION
- 5 GUNS N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE

PROPUNERI:

- 1 MR. BIG — GREEN FINTED SIXTIES MIND

TOP SLOW

Ediția 21

(23.05.1992)

- 1 U2 — LOVE IS BLINDNESS
- 2 GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
- 3 NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
- 4 ROBERT PLANT — ANNIVERSARY
- 5 TEN SHARP — YOU
- 6 RICHARD MARX — HAZARD
- 7 GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME
- 8 SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
- 9 QUEEN — DON'T TRY SO HARD
- 10 DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
- 11 GEORGE MICHAEL — TONIGHT
- 12 SANDRA — SEAL IT FOREVER
- 13 ZUCCHERO — MADRE DOLCISIMA
- 14 ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
- 15 EUROPE — HOMELAND

PROPUNERI:

- 1 BRIAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
- 2 JULEE CRUISE — FALLING

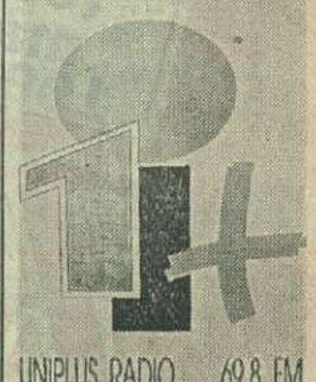
Scrisori în cheia sol

GHICIȚI ȘI CÎȘTIGAȚI!

În seara asta iar mi-e dor de tine! De-ai ști cât îmi lipsești! Privesc cerul nopții și revăd acel drum de stele pe care pășeam amindoi, acum niște ani! „Pentru noi doi nu poate fi alt cer” îmi spuneai fără să știi că, de fapt, trăim doar povestea unei simple întâmplări. A fost o dragoste la prima vedere, o fericire cu suspine, în fond o amăgire. Te-am văzut, mi-ai plăcut și am crezut că tu ești omul ideal. Te iubeam fără să știu de ce. Aș fi vrut să fie o dragoste de-o viață, mereu vie, ca un buchet de trandafiri, ca un cîntec din scîlpiri de stea. Dar... N-a fost decât iluzia unei iubiri! Tu ai plecat cu un zîmbet convențional, lăsînd în urma ta o lacrimă și-o floare pentru mai târziu. Am înțeles că asta e doar viață! Și totuși, cât aș fi vrut să te chem! Acum mă întreb ce să fac! Sint aici, în magazinul de vise, de vise uitate și mă gîndesc la tine! Oare am început să te iubesc din nou? Nu știu! Știu doar că e vina ta! Să nu-mi ceri să iert pentru că nu mai am puterea de-a ierta, puterea de-a

iubi, pentru că mă tem să sper! Am greșit și vom greși din nou căci noi nu sintem îngeri, noi rămînem oameni! Priveste în jurul tău și-ai să observi că de fapt viața e un balans. De ce te-ascunzi? Vino aici, într-o lume de cîntec, ascultă ploaia de soapte, ascultă marea, marea e dragostea noastră! Dar nu! E prea târziu! Nu mai vreau să fiu eu tine. Plec... Către minus. Infinit! Poate peste ani și ani mă voi întoarce, poate într-o zi îți voi spune: „Grăbește-te și vino!”. Poate! Dar... în care zi? Ești departe și sint departe, mult prea departe! Ca doi navigatori! Tu ai rămas iubirea mea, deși n-ai fost decât un actor grăbit pe scena vieții! Chiar și acum îți continui fuga, fuga de timp! Dar ești un om sentimental, eu știu! Și poate... Ultimul romantic! Și-atunci, cum aș putea să nu te iubesc? Privesc afară! E o noapte albastră... Albastră ca marea... Nu știu de ce, dar... în seara asta iar mi-e dor de tine!..

O FATĂ (CÎNDVA) DRAGĂ

0-6	— AZILUL DE NOAPTE
12-14	— TOP ELECTRONIC TUDOR
19-20	— TOP 20 „NICE FUCKIN BALLADS”
21-23	— MUZICA ELECTRONICA
23-24	— LIPSTICK TRACES
MARTI	
24-1	— LIPSTICK TRACES
15-17	— REGGAE MUSIC
19-21	— TOP NOSTALGIC
21-23	— DIALOG ROCK
23-24	— METAL MIX
MIERCURI	
24-6	— METAL MIX
17-19	— TOP PE SARITE
21-23	— MUSIC BOX
23-24	— SONIC REDUCER
JOI	
24-1	— SONIC REDUCER
17-19	— STORIA DEL ROCK
19-21	— ELECTROPOP
21-23	— MUSIC BOX REQUEST
VINERI	
15-17	— COUNTRY MUSIC
19-21	— TOP POP
21-23	— YO RAP IS MOVING
23-24	— TAKE FIVE
SAMBATA	
24-1	— TAKE FIVE
15-17	— TOP SLOW
19-21	— MUSIC BY REQUEST
21-23	— POP HITS U.S.A.
DUMINICA	
9-12	— MOZAIK
12-15	— MUSIC 4 PLEASURE
17-19	— DOMENICA ITALIANA
19-21	— TOP 30 „KILL WITH POWER”
21-23	— MUZICA CLASICA
23-24	— AZILUL DE NOAPTE

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ redactor șef,
GABRIEL FLOREA secretar general de redacție,
ORLANDA DELADI, reporter special,
ION ȘERBAN, tehnoredactor,
CLAUDIA NICULESCU, **RAISA VLASOV**, corectori,
VICTOR CIOBANU, realizator copertă
ALEXANDRU ANDRIES, din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACTIEI: București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00/886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin **RODIPET S.A.** — PO — BOX 33 — 37; telex 11995 sau 11034; telefax 90 — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

MIRABELA DAUER

de vorbă cu
☆ STELELE ☆
Star Talk

ÎN TRE INDISCRETII ȘI CARIERĂ...

I-am propus MIRABELEI DAUER să opteze între un interviu de conveniență, indiscret, de complezență sau altfel. Ea a optat pentru varianta indiscretă, specificând însă că nu va vorbi de una singură despre intimități, zvonuri și altele, decât răspunzând la întrebări. Oricare, mai puțin însă despre sine ca interpretă de muzică ușoară.

— Dacă ți-ai asumat riscul, spune-mi ce nu se știe despre tine.

— Nu se știe nimic despre mine pentru că cei care m-au intervievat nu au fost atât de deștepti încât să știe să-mi pună întrebări care să mă încete să le povestesc despre mine. Tu pune întrebări și eu îți răspund la orice.

— Atunci să începem! De câte ori ai fost măritată?

— De două. Primul mariaj a debutat după terminarea liceului, cu un coleg mai mare cu 8 luni decât mine. Mi-am zis: eu că dacă părinții nu mă lasă la „cealuri”, odată măritată voi putea merge oriunde și sta ori-cât. Acesta a fost mobilul „crimei”: m-am măritat ca să mă duc la chefuri. Căsătoria a durat aproape un an, pentru că la aproape 18 ani eu n-aveam minte, el n-avea minte. Am purtat și port numele acestui soț: Dauer. Înainte mă chema Scortaru. El voia să plece din țară, eu nu țineam neapărat, deși puteam s-o fac, eu voiam foarte mult să cînt, el nu ținea neapărat ca eu să cînt. A plecat, a fugit. După aceea mi-am găsit „lubirea vieții mele”, eu cred că era mai bine să n-o fi găsit: un actual angajat al Televiziunii. Fără nume. Am început să cînt în trioul de acompaniament AURORA, care a însemnat pentru mine o adevărată școală de cînt. Odată, la Bacău, într-un turneu cu Roșu și Negru, Corina Chiriac și Corneli Constantin, Aurora Andronache m-a împins pur și simplu în scenă și mi-a spus „cîntă”. Am cîntat 3 piese, cred că și una rămânească, dar stii, slăteam mai spre fundalul scenei, așa ca la acompaniament. Nu mai știu dacă am cîntat bine, dar succes am avut. Pînă atunci cîntasem doi ani în Iugoslavia, nu într-un lung turneu, cum se spune acum, el efectiv în baruri și oriunde mi se oferea, pentru a câștiga bani, pentru că în țară nu mă cunoștea nimeni. Acolo am făcut și un disc, dar fiind am revenit acasă am avut probleme cu fosta ARIA, drept pentru care mi s-a interzis viza.

— De ce ai avut probleme?

— Păi, din cauza discului. Producătorul care mi-a propus discul a încheiat contractul cu mine, ca parte civilă, pe el nu îl interesa partea română din moment ce aceasta nu avea nici o participare, iar el investea bani și își asuma riscul.

— Așa s-a pus capăt ieșirilor tale din țară?

— Nu chiar, am mai cîntat cu Petre Geambașu și formația lui în Germania, însă Petrică m-a scos din țară pe cautiune. Ca pe infractori.

— Într-un fel erai culpabilă că nu ai cerut acordul părinților români; ori nu și-l ar fi dat ori mai cistigoi și ei niste valută.

— Si Mirabela cu ce rămăneea? Doar cu satisfacția că a scos un disc?

— Vorbește-mi despre fiul tău, Alexandru, care a împlinit 15 ani.

— Este marea mea of. Eu l-am născut, dar n-am putut să îl cresc. Divorțul sponsorizat de tatăl său, mi l-a luat în mod fraudulos. Am muncit în disperare, după ce mi s-a luat tot, să cistig atîta bani încît să pot deschide recurs. Nici măcar dacă mama este alcoolică, sau bolnavă mental, sau narcomană, nu i se ia copilul. Mie mi s-a luat. Mi s-a luat și tot ce agostissem, vreo 250 de mii, muncii cu glasul ăsta. Prietenii m-au îmbrăcat. Cîntam în 5-baruri și aveam două rochii și o pereche

de pantofi. Am reușit datorită dlui Costică, avocatul săracilor, să cistig partajul. În rest am fost escrocată în mod ordinar. Alexandru a venit în '89 la mine, am fost la mare și la munte împreună. Părea să fie o regăsire. Cînd a intervenit controlul meu la școală Alexandru a plecat. Copilul, avînd mai multe mame,

detă, unul din băieții cu care mergeam în turneu, din formații, de la organizare, de la sonorizare, de la scule profitau, și cum băutura se vindea cum se vindea, se duceau pe la șefii de restaurant și azi așa „m-a trimis dna Mirabela să iau două sticle de vodcă, sau cinci de vin, sau două navețe de bere”, mîine altele, oamenii, ce și-or fi zis?, „Ce mai bea și asta”, și așa s-a dus zvonul. Nu prea m-a deranjat pentru că EU știam că nu beau, iar oamenii cu care am lucrat și lucrez știau și ei. Prin anii '78 sau '79 la concursul melodiei anului (trecut) țîn minte că la vizionare, cu domnii compozitori și alte oficialități de pe la partid, cîntam „Neîmplinitele iubiri” și nu știu

mai bănos.

— Ce nu se mai știe despre tine?

— Altfel nu se știe. S-a publicat undeva că singurul compozitor cu care am colaborat ar fi Marian Nistor și singura formație Savoy. Toți colegii mei de generație au cîntat cu Savoy, dar nu numai eu. Am cîntat cu Roșu și Negru la lui Nancy Brandes, cu Romanticii lui Mircea Drăgan, cu Post Scriptum, cu Progresiv TM, cu Olimpic 64. Pînă după decembrie '89 am cîntat numai cu formații, dar din motive obiective — plata formațiilor, transport instrumente, stații, cazări — nu se mai poate. Nici noi nu putem merge pe gratis să cîntăm, pentru că aceasta este singura noastră sur-

dă. I-am fi avut în nolle condii, dar noi nu aveam bani și chiar dacă-i aveam ce făceam cu ei atunci?

— Pînă prin '78-'79 mai aveai ce face cu ei...

— Dar pînă atunci n-am cistigat, iar dacă mă duceam în străinătate cu STAR 2000 a lui Geambașu strîngeam ban cu ban să-i aduc lui Alexandru două valize de hăinuțe, cîne știe ce sarcini mai primeam de la soț să aduc pentru el, nu pentru casă, iar pentru mine eventual discuri, și acelea puține. Dacă era o bluză în plus, eram penalizată.

— Ce-ai căutat sau ce ai vrut să afli la emisiunea „Venii cu noi pe programul doi. Femei singure”. Știu că „îți place” foarte mult subiectul.

— Da, îmi place teribil de mult. Nu mă dau în vînt după Mihai Tatuliță, dar îmi plac oamenii curajoși. Or, el a avut în totdeauna curaj. Și înainte, și acum, și va avea. L-am întrebat de un milion de ori ce înțelege el prin femeie singură.

— Ai vrut neapărat să îi prezentați la această emisiune?

— Da, am vrut, dar trebuie să înțelegi de ce am vrut. Cînt o piesă — „Mereu singură” — pe care numai Aurora Andronache a vrut s-o filmeze. De fapt este primul meu clip. La radio nu se difuzează, deși am dat-o la toată lumea, iar eu consider că este o piesă foarte bună.

— Cui îi aparține?

— Unui copil. Este piesă Cristinei Puia din Romanticii, care a terminat Conservatorul cu 10 la Cluj. Nu am înțeles reținerea de a fi difuzată, dar nu mă miră. De pe discul cu cîntece de Marcel Dragomir s-au dat cel mult 5 piese.

— Te atețează această reflecție?

— Nu-mi fac probleme. Poate mă apucă să cînt din repertoriul lui Technotronic, ceva rap, schimbăm stilul, ce să facem, dacă altfel nu se poate. Vezi vreo problemă? Deci, la „Venii cu noi...” am vrut să lansez clip-ul Aurorei, care nu fusese dat decît de vreo trei ori. În țară lumea a început s-o cunoască, îmi dau seama în turnee. Am înțeles neapărat să cînt această compoziție, pentru că ea se referă, ca și piesa lui Chaplin, la singurătatea artistului pe scenă.

— De-acolo marea dăruire, dramatismul pe care le pui în interpretare? Nu e nici o legătură cu statutul tău de femeie... singură?

— Nu are nici o legătură. L-am explicat și lui Tatuliță că nu sînt o femeie singură.

— Argumentează-mi, te rog!

— Am prieten, mă iubeste spectatorul, dau autografe, intru într-un magazin, mă asaltează (un fel de iubire sau curiozitate) lumea, mă iubesc florăresele și-mi dau flori unorii și gratis, intru în alimentară și mi se recomandă ce să cumpăr... Un om iubit poate fi singur?

— Hai să vorbim despre prietenii tăi buni, să nu ne rezumăm doar la cei cu care ai contacte de suprafață și sporadice.

— Nu ai cum să înțelegi. Este frumos. Eu, după ce nu voi mai fi MIRABELA, rămîn eu ei. Nu știu cîți dintre prietenii mei din „mediu” în care mă învîrt, mă vor mai „cunoaște”. Nu pot să mă pronunț. Poate Aurora Andronache. Nefrecventînd alte medii, în acele medii nu se poate spune despre mine decît poate că sînt bețivă. Nu mă duc nicăieri. Mă duc la teatru. Cu cine să mă suprietenească acolo, cu regizorul? Sînt prietenă cu Vasile Șecaru, mergem în turnee. Ne amărîm împreună acolo și ne mai plîngem pe umăr. Sînt prietenă bună cu Corina Chiriac... Cu familia Vasiliache, pentru că Vava nu mai este și îmi este un dor imens de el, cu Marcel Dragomir. N-am alți prietenii din alte medii...

GABRIELA ȘECARU

— Va urma —

scăpase controlului. Eu îl aștept, oricînd, dar curat, fără minciuni și șantaj. Îmi e dor de el.

— Atîț. Ți s-a stins vocea vorbind despre Nandu. Nu vreau să supralicitez pe această temă, dar indiscrețiile continuă. A fost o vreme în care s-a vehiculat ideea că bei foarte mult.

— Adică sînt bețivă, alcoolică. De ce nu zici așa?

— Ești femeie, am vrut să te menajez.

— Mersi frumos, dar el nu m-au menajat. Eu am crescut la Huși, iar tătucii mei bea la fiecare prînz un pahărel de țuică bună înainte de masă și un pahar de vin, tot bun, în timpul mesei. Atîț. Deci am crescut într-un mediu sănătos, fără antecedente batice. Cel de-al doilea soț al meu era însă un băutor statornic, iar nicoolul îl făcea violent. O perioadă numai dacă vedeam băutura se strîngea carnea pe mine. În turnee, mai ales după ce am devenit cunoscută...

— Vedea...

— Cunoscută, am zis, dar revenim noi și la statutul de ve-

ce-am făcut, am cîntat eu bine, am luat o acută sau mi se potrivea piesa, îmi stătea bine pe glas, că toată lumea a aplaudat, ori în bîscălie, ori serios, „nu știu și nici nu-mi place să vorbesc despre mine...”

— Dar ai promis să răspunzi la toate întrebările...

— Aici nu ne înțelegem, nu vorbesc despre cîntăreața Mirabela Dauer. Să vorbească altîț. Deci, Corina s-a dus la microfon și s-a adresat unui domn sau unei doamne compozitor din sală, nu-mi mai amintesc, care speculase ideea cu băutul meu și s-a adresat persoanei: „Ei, domnule (sau doamnă), ce mare bețivă e Mirabela asta, și-a pierdut și glasul...”

— Mi-o imaginez pe Corina Chiriac rostind fraza cu mult înțîzitate și direcțea-i bi-nocunoscută.

— Îți închipui ce fețe au făcut tovarășii. Să știi că nu mă deranjează. Ce poți spune despre o cîntăreanță? Că e o femeie de moravuri ușoare sau bețivă? Trebuie să am și eu un viciu, deși l-aș fi preferat pe primul. E

să de venit. Este foarte trist, mai ales că eu nu păcălesc lumea.

— Problema păcăleții aș fi vrut să o discutăm ceva mai încoolo, dar dacă ai atins-o, hai s-o discutăm. Acum vreo doi ani Elena Cirstea își dorea recitaluri pe viu, avînd curajul să intre în competiție vocală cu oricine, în aceleasi condiții de sonorizare. Tu faci lucrul acesta dintoideana. Dar unii dintre cîntăreții noștri, fie că nu au curajul să o facă, fie argumentează că omul vrea să audă exact ceea ce știe de la radio sau TV, fie că nu pot.

— Eu pînă acum doi ani nu am cîntat nici măcar cu negativ, ci doar cu formații. De pozitiv nici nu poate fi vorba.

— Noi lansăm sau, mă rog, ce lansăm în ultimii ani, fac de regulă play-back, iar o piesă pe viu sună jalnic.

— De-asta unii dintre ei vin și... pleacă. E păcat, pentru că mulți ar putea rezista. Dar cred că este acest miraj al banilor pe care noi nu l-am avut la vîrsta lor. Poate și noi, vechia gar-

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

TANKARD. Thrash german provenit din Frankfurt bine combinat cu hardcore și texte adesea pline de umor. Grupul s-a născut în 1985, iar albumul Alien s-a numit astfel inspirat de piesa cu acest titlu din repertoriul australienilor Rose Tattoo. În 1987 a apărut *Zombie Attack*, și *Chemical Invasion* iar în 1988 *The Morning After*. La acestea

se alătură *The Meaning Of Life* și *Fat, Ugly And Live* (penultimul și ultimul lor L.P.). Anul trecut au cântat în deschiderea concertului Motörhead din Ger-

mania. Solistul vocal Gerre își amintește cu amărăciune că fiind nevoiți să facă probe de sunet cu tehnicienii vedetelor s-au trezit cu niște reglaje înfiorătoare. De atunci s-au hotărât să cinte pe cont propriu în cluburi. Nici așa n-au avut noroc, pentru că sunetistul a dat volumul la maxim iar fanii care-și băgaseră capetele în difuzoare au suferit grav dindu-i în judecată pe organizatorii. De remarcat că în Metal Hammer se precizează că grupul există de 10 ani. Ne vom documenta și din alte surse pînă aflăm adevărul.

24-7 SPYZ. Grup format în 1987 în South Bronx, New York. Componentă: Jeff Brodnax (solist vocal), Jimi Hazel (chitară), Rick Scatore (bas), Joel Maitoza (tobe). Deși nu sînt la fel de cunoscuți ca Living Colour, aparțin aceleiași familii muzicale și se adresează celor care se bucură în mod egal de metal, rap, punk, reggae funk și rock. Textele poartă o marcantă amprentă politică reflectind frustrările provocate de sărăcie, rasism și lipsa posibilităților de a-

TANKARD

E BINE SĂ ȘTIȚI

...că n-am renunțat la dialogul dintre fanii diferitelor curente. Dar unele scrisori au un limbaj greu de acceptat cu cele mai bune intenții, iar argumentele muzicale, informaționale, lipsesc. Deci, despre rock da, despre tehnici și variante de a înjura sau jigni ba. Singura formă a cenzurii care funcționează este cea a bunului simț.

E bine să știți, de asemenea, că la sutele de scrisori răspundem egal și că nu ocolim nici un cititor (cînd sîntem în stare). Nu uitați, sîntem doar doi și nu-i așa ușor pe cît pare!

MISTERE ROCK (I)

Rock-ul știe să fie brutal sau rafinat. Hard-ul, în schimb, are mai puține alternative. Conceput inițial pentru a exprima o revoltă mult mai violentă decît părintele său spiritual, a bătut la toate porțile, a străbătut toate cărările: extremismul vizual și auditiv, provocarea, ambiguitatea.

Acest gen muzical, această cultură (recunoscută, dar blestemată) a împrumutat sau și-a fabricat o întreagă mitologie, un univers de legende, mistere, enigme în viață sau dispărute, semne și simboluri, o lume în care o frontieră cel puțin nesigură pendulează între umor și seriozitate.

În zori rock'n'roll-ului, muzicienii care au optat pentru această artă radicală s-au mulțumit să exploateze filonul bogat (și facil) pe care-l reprezenta: revoltă contra societății, valori și morală, apologie a plăcerilor și viciorilor (sex, droguri, alcool), violență și flirt cu tabu-urile. Mai tirziu, cei mai aventuroși au pus jaloanele unei tradiții muzicale împletite cu misterul, conotații morbide, religioase și (din fericire) umoristice, o confruntare a sacralului cu erezia, a enigmaticului cu o muzică brutală și concretă.

Este greu de spus dacă Page sau Dio, BLACK SABBATH sau VENOM, BATHORY sau SABBAT au făcut pe ucenicii-vrăjitori sau chiar și-au vindut sufletul Diavolului în schimbul gloriei (chiar dacă unii s-ar părea că au greșit persoana). Sigur este că muzicienii împrumută tot ce le poate fi inspirat de imagistica religioasă, de legende și mituri, în materie de senzații și frisoane.

Punctul de plecare și referința de bază este bătrînul ZEPPELIN, „trupa care a ridicat muzica la rang de mister și inițiere rituală”. Încă de la primul album au avut un succes incredibil în cursul unui singur an trecînd de la stadiul de muziceni cunoscuți la cel de semizei adulați de milioane de fani. Adăugînd reputația, nu tocmai ortodoxă, a membrilor grupului, și, mai ales, devoțiunea lui Jimmy Page pentru Aleister Crowley, s-a născut legenda conform căreia își vinduseră sufletele diavolului în schimbul unui succes imediat și a unei atracții irezistibile asupra multimilor.

Lanțul de ghinioane și necazuri care l-au urmărit după 1975 a părut să confirme acest mit faustic. Plant are un grav accident de mașină, urmat, la puțină vreme, de moartea fiului său, Karac, de cinci ani, în urma unei boli stranii, un virus necunoscut pînă atunci. Jimmy Page plonjează dintr-o dată în heroină și într-o noapte al cărei sfîrșit începe să-l întrevadă de-abia acum. Nenorocirile nu l-au ocolit nici pe cei apropiați, managerul Peter Grant și tour-managerul Richard Cole. În fine, moartea lui Bonzo încheie (definitiv?) o poveste ce, dintr-o epopee triumfală, devinse, subit, tragedie.

Am menționat numele lui Aleister Crowley. Născut în 1875, într-o familie britanică înstărită, Edward Alexander Crowley își începe viața ca oricel alt tînăr aristocrat (inclusiv Oxford-ul de rigoare). O dată cu primele poeme publicate pe cheltulală proprie, arată un caracter mult mai ambiguu, în care se amestecă romantismul exacerbat și perversitatea spirituală.

Atras de științele oculte, urcă treptele „Orinului Aurorei Aurite”, din care este exclus mai tirziu datorită extremismului său: Crowley are tendința să folosească ocultismul ca instrument al puterii. „Omul cel mai răufăcător din lume”, cum se autointitulează, scrie, într-unul din numeroasele sale volume de poezie, „singura ta regulă de comportament, fă ceea ce-ți place”. Satanism și ritualuri bazate în primul rînd pe sex (celebrul „Sex Magik”), receptat de contemporanii săi ca un creier bolnav, cu fantasme pornografice, exilat în Mexic, participă la expediții catastrofale în Himalaya, numeroase dueli, consumator de hașiș, opiu, heroină și cocaină, expulzat în continuare din țările parcurse în lungul său periplu, își dă sufletul blestemat la 72 de ani, în 1947, la Brighton. Urmărit, urit, bolnav, intoxicat, va fi regretat de puțini.

În anii '60, imaginea lui reappare, discret, pe coperta celebrului „Sgt. Pepper's” al Beatles-ilor, consemnînd înce-

putul unui adevărat revival Crowley, Graham Bond, muzician uitat astăzi, se pretinde fiul său ilegitim, David Bowie îl citează în „Quicksand” și exemplele pot continua, pînă la puerilul Ozzy care-l consacră un titlu pe primul său album solo. Dar cel mai celebru (și cel mai fidel) adept al lui Crowley este Jimmy Page. A spune că este interesat de via-

poziție cu „666”, număr al flărei.

Pe primul album FAITH NO MORE — We Care A Lot — apare o octogramă, după unii simbol al haosului, distrugerii și dezordinii.

Nu insistăm asupra crucilor inversate, a pentagramelor, folosite de trupe cu tendințe extreme de diverse (MOTLEY CRUE pe *Shout At The Devil*, SLAYER — *South Of Heaven*, CELTIC FROST — *Morbid Tales*, VENOM și mulți alții).

Revine adesea capul de țap (în engleză „Goat”), simbol al Satanei (VENOM — *Black Metal* și *Prime Evil*, RUNNING WILD — *Branded And Exiled* și *Gates Of Purgatory*, BOLT THROWER — *Cenotaph*).

În fine, celebrul „666”, număr al Flărei Apocalipsului sau simbol ocult al templierilor. Îl găsim bineînțeles la IRON MAIDEN — *Number Of The Beast*, BLACK SABBATH — *Sabbath Bloody Sabbath*, sau la aceeași ineputabilă (grafic măcar) VENOM. Aleister Crowley se autobotezase „Marea Flară”, în cursul ceremoniilor sectei sale, „Aurora Aurie”.

Trupele rock au dat întotdeauna dovadă de multă imaginație în ceea ce privește alegerea numelor. Alții, de și mai multă, în interpretarea acestor nume. Cîteva exemple: AC/DC — la propriu „curent alternativ/curent continuu”, în argou (nu al nostru) un abonament la bisexualitate și, în fine, last but not least, Anti Christ/Death To Christ; BATHORY — chiar în onoarea și datorită contesei Erzbeth Bathory a celui de-al 16-lea secol, adevăratul prototip al legendei vampirilor transilvăneni; CANDLEMASS — o referire la unul dintre cele patru sabaturi anuale, acela din 1 februarie;

MOTLEY CRUE

și opera sa ar fi un dulce eufemism. La această oră, probabil că Page posedă cea mai completă colecție crowleyană din lume.

Problema este: de ce Crowley, poet satanico-pornografic disprețuit de epoca sa, intere-

ta și opera sa ar fi un dulce eufemism. La această oră, probabil că Page posedă cea mai completă colecție crowleyană din lume. Problema este: de ce Crowley, poet satanico-pornografic disprețuit de epoca sa, intere-

LED ZEPPELIN

sează atît de mult rock-ul/hard rock-ul, găsindu-și astfel o continuitate? În comun au un mod de viață haotic, o căutare a libertății de acțiune și de gândire totale, paradisurile artificiale, voința de a scăpa oricărei morale, același simț al scandalului. Cine știe, dacă ar fi trăit în timpurile noastre poate s-ar fi numit Alice Cooper, sau, poate, Gogol I-ul?

Să vedem acum cîteva dintre semnele și simbolurile cele mai folosite de muzicienii rock. Steve Vai utilizează un simbol ca cel prezent pe dolarul american (variantă a ochiului închis în triunghi). Vai preia numai Ochiul Providenței, un element obișnuit în simbolistica magică inspirată din curentele egiptene. Mai folosește o imagine triunghiulară, cu trei de șapte în fiecare colț. Șaptele (combinație de patru și trei) — uniune a spiritului și a materiei. „777” apare frecvent la trupele de White Metal, în o-

trupel oferind mereu alte explicații.

Lumea rock-ului a pus în circulație și destul indivizi acrios săriți de pe șine sau escroci nu mai puțin serioși.

Unul dintre premii ar trebui atribuit thrash-erilor de la DEICIDE. Satanisti convinși, complet obsedați de tot ceea ce atinge mai mult sau mai puțin subiectul, au decis să se sinucidă cînd vor fi ajuns la vîrsta de 33 de ani. Publicitate sau convingere, vom afla peste cîteva ani, odată sosită ziua Z!

Să oprim aici această scurtă trecere prin cîteva dintre aspectele misterioase sau pur (relativ) spectaculoase ale lumii rock. Și, indiferent dacă Zepelinii sau oricare alții au semnat sau nu pactul cu Diavolul, singura importantă, în final, rămîne doar muzica și bucuria de a o trăi.

BLACK DOG

— Va urma —

răspundem dacă sintem în stare

MANUELA DONE (Buzău). După cum ai constat, sper, materiale despre Freddie au fost iar textele marilor hit-uri Queen vor fi publicate. Te asigur că vom reveni la Freddie de cite ori găsim ceva interesant despre viața lui. C.D.-ul cu doar 5.000 de exemplare îl vom relua într-o vineri, dar înseamnă că va trebui să ascultăm toate edițiile. **FLORENTIN LUNGU IONESCU (Iasi).** Despre cursul de D.J. am scris de nenumărate ori. Va fi re-luat pentru doritorii din țară într-o formă scurtă și intensivă. Poți fi sigur că vom anunța din timp perioada și condițiile de înscriere. **A.G.A. (Brăila).** „Metronom” a avut 3 numere iar motivul amânării revenirii este unul financiar. Intre o revistă color și aproape trimestrială („multumită” tipografică) și una ca cea de față (tipică, dar punctuală) am ales varianta din urmă. Trebuie să vină și zile mai bune!

Nu? Transmit acum sugestia ta către oamenii jazz-ului de a ne oferi portrete cu titanii genului, Louis Armstrong, Duke Ellington sau Dizzie Gillespie. Rezumatul răspunsurilor la Chestionarul II este gata dar n-a avut spațiu. Evenimentele la zi au prioritate. **EVANGHELINA (București).** Comentariul tău la articolul lui Dan C. Mihăilescu are toate argumentele valabile venite de la o adolescentă care-și susține cu tărie idolii. Pe semnată nu-l cunosc și nu știu cu ce se ocupă. Nici suplimentul pe care-l salutăm la apariție (și nu neapărat din punct de vedere al conținutului) n-a mai ajuns la mine. Sau n-a mai fost editat. Că e nevoie de o selecție mai atentă a muzicii pe programul național sint și eu de acord. Nu în defavoarea creației noastre ci în cadrul ei. **IOAN BICA (Bistrița).** Mă bucură informațiile primite

privind noile grupuri din localitate care au cântat pe 6 februarie. Dar te-al rezumat doar la nume și nu-l destul. Poate faci un efort suplimentar și îi convingi pe băieți să-mi ofere casete demo, poze și date personale. Iată, deci noile venite: Mortuary (death), Sadic (thrash), Septic (hard), Cronie (death). Că mișcarea Rock-Power este în plin avânt la Bistrița nu contest, dar cititorii ar dori să afle mai multe. Te poți considera „correspondent oficial”? **CATALIN CAPRESCU (București).** Ion Olteanu Band s-ar putea să vină la toamnă în țară pentru câteva concerte. Holograf au revenit din Olanda acum o zi și promit un dialog cu ei. Pentru Iris poți scrie și pe adresa noastră. Îi putem ura împreună casă de piatră lui Valter Popa! (Evenimentul se produce pe 13 iunie) Iris pleacă în Italia după 20 iunie!

ANDREI PARTOS

PRIMIM DE LA CITITORII

Vă scrie același Robert, „HOLOGRAF-istul” din Ploiești.

Pentru că vreau să devin un corespondent constant al dvs., m-am hotărât să redactez această a doua scrisoare a mea în care să-mi spun părerea referitoare la „lupta” dintre rockerii anilor '60-'70 și actualii așa-zisi „mini-rockeri” și părerea mea în ce-l privește pe Michael Jackson.

Referitor la prima chestiune, am impresia că ambele tabere au dreptate în felul lor — adică, generația anilor '70 a apreciat rock-ul în perioada sa de început, cu formațiile și soliștii timpului, acel rock în adevăratul sens al cuvântului.

Actualii thrash-eri, speed-eri și death-eri sint fanatizați de o „muzică dură”, cu inflexiuni metalice, muzică ce, pentru unii, nu reprezintă mare lucru, nu o înțeleg; greu de înțeles în forma ei exterioară, dar cine o pătrunde în esență, descifrându-i textul și înțelegându-i mesajul este imposibil să nu fie pus pe gânduri. În general, formațiile de thrash, speed, death militează pentru o lume mai bună, fără arme, în special (adevărul este că nici eu nu-mi explic de ce se apellază la o muzică atât de dură... rămâne o necunoscută pentru mine).

Totuși, sint de părere că nu pot exista, nu-și au rostul aceste certuri, fiecare ascultând ce-i place, căci e democrație, nu?

Ei, haideți rock-eri de pretutindeni, dați-vă minile și hai să reinviem adevăratul fenomen rock din țara noastră! Nu credeți că avem mai mult ca niciodată nevoie de acel „rock pe piine” atât de regretat astăzi de predecesorii noștri?

Acum vreau să trec la chestiunea a doua „pe ordinea de zi”: Michael Jackson. Nu înțeleg fanatismul ce i-a (de fapt le-a) cuprins pe toți și toate! În cele ce urmează, am să încerc să mă argumentez:

— este chiar așa de sim-plu să treci peste ideea că lui Michael i-a fost rușine de propria lui persoană? Adică, de ce și-a schimbat culoarea pielii, îi era rușine că era negru? Argumente „tari” sint aduse chiar din

sinul familiei Jackson, unde Michael este contestat pentru acest lucru!

— de ce a avut nevoie de operații estetice, nu era destul de drăguț de mic copil?

— nu credeți că investește prea mulți bani în propria sa publicitate? — vezi videoclipurile, sumele donate copiilor necăjiți (care, să fim serioși, cele câteva — puține, oricum — sute de mii de dolari donate reprezintă infim din venitul său de zeci de milioane de dolari pe an), așa-zisa lui „dragoste pentru copii” (asta n-o cred nici în raptul capului), e publicitate curată! etc., etc.

A, să nu uit, dacă tot i-a fost rușine de pielea lui, de ce a făcut acea vizită „origini sale” — Africa? Acei oameni — șefi de triburi — l-au primit frumos, l-au făcut chiar rege, iar el a răspuns cu repetate gesturi de dus mina la nas, ceea ce oamenii, chiar băștinaișii cum erau au înțeles că lui Michael nu-i prieste atmosfera, e cam... „mirositoare”...

Nu-i așa că v-a lăsat un gust amar această povestioară?

De aceea nu sint de acord cu expresia că „este mai presus de orice și orice... Minciună grosolană, DUMNEZEU și FIUL SAU” au fost și vor fi mai presus de orice muritor, cum este Michael Jackson... Și nu cred să aibă vreodată cineva curajul să-mi infirmе spusele.

La vederea și pe data viitoare.

ROBERT
Ploiești, 13.04.1992

MĂ HOLBEZ SI EU!

● De ce să nu recunosc, n-am prea stat acasă în ultima vreme. Totuși, remarc bunele intenții ale echipei mixte de simbioză. N-am vizionat tot, dar cred că vom avea un bogat și divers program de week-end. ● Vineri noaptea devine tot mai muzicală cu Top 10 și cu revenirea lui Petre Magdin într-o formă magaziniștică. Era mare nevoie de rubrică rock, dar orele de programare sint tot mai aberante. ● Pop-Clubul lui Cristian Păunescu, pe programul II, deocamdată adună înțeles dar sigur material bogat cu trupele noastre. ● Imi scriu și mie unii telespectatori și bine fac. Așa mai aflu ce n-am văzut. ● Mă opresc la epistola semnată de Negruța care se bucură pentru noul serial, Twin Peaks. Cred că aici există consens național. Tot că apreciază show-ul cu Marius Teicu, Olimpia Păncu, Corina Chiriac, Mihai Constantin, Angela Similea, Mergereta Păslaru s.a. Realizatorii, Titus Munteanu și Dan Banu au făcut o selecție reușită care ne-a convins că se făceau lucruri bune în Televiziune, că se poate și azi dar... Laudă (și sint de acord 100%) Rock Panorama (nu pentru că citează uneori și revista noastră). Achizițiile anunțate și propuse pentru ediții viitoare sint foarte tentante. Tot Negruța remarcă Videomagazinul, unde am avut parte de o melodie și ceva cu La Toya Jackson. S-a scris altă dată despre purtarea ei incit, zău ar fi fost normal să vadă toată lumea la ce se referă „victorienii” comentatorii, apărătorii și bunelor moravuri! ● Un alt subiect abordat

de colega mea de holbaj este emisiunea „Se caută o vedetă”, pe care eu n-am văzut-o. Așa că reproduc din textul ei. „Am urmărit pe programul II înregistrarea cu prezentarea „Inegalabilul”. O. Ursulescu, care l-a periat în primele minute pe cei de la Radio... Juriul a fost nevoit să acorde note concurenților Dana Ghiță (incoloră, insipidă), Costel Gafincu (tare scund, nălv, obraznic), care încearcă din răspuseți dar fără rezultat să-l imite pe Michael Jackson și care afirmă că nu-i place nici un solist român, George Baicu, singurul care a cântat acceptabil și singurul care a pierdut.” Astea-s păreri Negruțel. ● Simbata programul a fost de un nivel ridicat grație invitatului Mihai Stănescu. Nu știu dacă se vor găsi mulți cu același simț al umorului pentru edițiile viitoare. Formula de „talk-show” la care s-a referit Marina este preluată într-un procent de 90% de la francezi, dar nu mă deranjează cind e bine făcută. S-a putut și fără muzică. Bravo realizatorilor! ● Oare cine era blonda din video-clipul lui Tândărică? Parcă am mai văzut-o undeva? Mă rog, chestii femeiești. ● Promit să fiu mai promptă de aici încolo. Și să nu uit, selecția clipurilor de la Video-magazinul lui Doru Dumitrescu se menține la cotă maximă. Cine zicea că sint prea critică? ● Duminică la 18.30 pe ambele programe se vorbea. Chiar dacă nivelul era ridicat, asta înseamnă dreptul nostru de a alege?

GALBIOARA

INTERMEDIUM PRIETENII

IULIAN IGNAT (str. Pietel nr. 33-35, bl. A 7, ap. 76, sect. 1, București): „Virsta: 20 de ani. Preferințe: și în același timp, subiecte pentru corespondență: Pink Floyd, Yes, Woodstock, rock'n'roll, S.F., munte, magie. Și dacă tot am ajuns la dumneavoastră, aș vrea să mai lansez un semnal pentru toți cei care apreciază emisiunile T.V. ale lui Florian Pittis sau întâlnirile de la Palatul Copiilor. Au fost reluate spectacolele cu „Cintec” despre mine însumi și asta doar datorită scrisorilor fanilor PMT. Așteptăm scrisori de la oricine pe adresa Palatului Copiilor”. **NICOLETA FIERARU (str. Valea Cerbului nr. 2, bl. N 12, sc. 5, ap. 70, sect. 6, București):** „Am 15 ani, sint satenă cu ochi căprui și am 1,60 m. Iubesc muzica rock, dar nu mă pot numi rockeriță. Preferințe: Bon Jovi, Guns N' Roses, Skid Row, Poison, Alice Cooper, AC/DC, Metallica, Compact, Krypton și

multe altele. Sint o admiratoare înflăcărată a lui Jon Bon Jovi și m-ar interesa versurile pieselor de pe albumul „Slippery When Wet” al grupului Bon Jovi”. **DENISE (str. Marius Emanoil Buteică nr. 4, bl. 63, ap. 38, sect. 3, București):** „Deoarece mă sint singură și cam speriată (din cauza examenului care mă așteaptă), aș dori să corespondez cu cel care iubesc rockul, în general. Unii spun că o viață de rocker nu valorează nimic. Da, dar nimic nu valorează cît o viață de rocker, spun eu. Oare ce-ar putea valora mai mult? Aș dori ca în scrisorile voastre, dragi prieteni, să-mi răspundeți dacă cele scrise mai sus vă sint înțipărite și vouă în inimă. Sint o admiratoare, cum rar s-a mai văzut, a vocalistului formației Skid Row — Sebastian Bach. Detin albumul „Slave To The Grind” (91) al acestei formații. Skid Row a mai apărut și în șirul preferințelor altora, dar

nu pe primul loc. Imi plac și Queen, Guns N' Roses, Europe, Nelson, Poison, Madonna, Metallica. Ofer fotografii cu The Beatles, Liz Taylor, Marilyn Monroe, Roger Moore, Alain Delon în schimbul unor fotografii, postere, albume sau informații cu preferințele mele. Îi rog pe cei care posedă numerele revistei „P.R.&S.” în care au apărut materiale despre Sebastian Bach, Guns N' Roses și Madonna să ia legătura cu mine de urgență. Dacă cumva interesează, pot să vă spun că sint satenă, am ochii verzi, sint „Balanță” și... încă un amănunt, am 14 ani”. **FLORIN FRISCA (str. Republicii nr. 30, Tirnăveni, Jud. Mureș, Internatul Liceului de Chimie / în timpul școlii, și str. Principală nr. 258, sat A(intis, Jud. Mureș, cod 4362 / în timpul vacanței):** „Saten, 1,69 m, ochi verzi, 60 kg. Metalist convins! Doresc corespondență cu metaliste, de preferință din Tg. Mureș. Garantez răspuns și cu fotografie”. **C.B.S. (str. Mihai Bravu nr. 157, bl. 41 A, sc. B, ap. 36, Ploiești, cod 2000):** „Sint îndrăgostit de muzică, în general, și de George Michael, în special. Iubesc, de pe acum, toate fetele care-mi vor scrie. Prima voastră scrisoare să contină și o fotografie, și, în special, adresa corectă. În rest, mai vedem noi. Dar pînă atunci... nu uitați și nu ratați un băiat de 16 ani, cu

ochi căprui, de 1,73 m, saten. Alte preferințe muzicale: Scorpions, Roxette, N.K.O.T.B., Sandra, Jason Donovan, Mariah Carey, Enigma, Snap, Soul II Soul, Technonotic, Milli Vanilli”. **MARIN MARIAN (Aleea Someșul Mare nr. 1, bl. A 23, sc. L, et. 2, ap. 12, sect. 4, București, cod 75562):** „Ofer (închiriere) discuri cu hard rock, heavy-metal muzică, progresivă”. **NADIA M. RUSU (str. Transilvaniei nr. 1, bl. 2, sc. 5, ap. 31, Dr. Tr. Severin, Jud. Mehedinți, cod 1500):** „Bună! Am 15 ani și sint brunetă cu ochi căprui. Doresc să corespondez cu tineri din toată țara între 14 și 17 ani. Iubesc muzica, filmele și sportul. Preferințe muzicale: Amy Grant, Mariah Carey, Sandra, Jason Donovan, Timmy T., N.K.O.T.B., Depêche Mode, Color Me Badd, Richard Marx, Berlin. Ofer postere cu Michael Jackson, Vanilla Ice, Depêche Mode în schimbul unor postere cu Tom Cruise, Color Me Badd și Amy Grant. Imi va scrie cineva? Nu știu! Oricum, eu aștept. Promit să răspund la toate scrisorile pe care le voi primi. Vă sărut!”. **LUCI PURDELEA (str. Gloriei 8, Tecuci, jud.**

Galai, cod 6300): „Sint un tip 'trăznit', cu mult umor, căruia-l place mai presus de orice muzica. Am 17 ani și aș dori să corespondez pe teme muzicale și sportive (fotbal și arte marțiale). Doresc textele unor melodii și ofer în schimb postere și în. Informații despre diferiți interpreți. Genul preferat: rap-ul. Deși nu sint rocker, ascult cu multă plăcere genul. Imi plac filmele de groază și S.F. Idolul meu este Jean Claude Van Damme. Garantez răspuns turgent”. **ADRIANA-CRISTINA-ELENA PAICI (str. Ardealului, bl. 12 C 1, et. 2, Caransebeș, jud. Caras-Severin, cod 1650):** „Mi se spune Adriana. Nu suport să văd cutia de scrisori goală. Pot să-mi scrie și fete, dar prefer totuși băieții. Normal, nu? Desigur, tema pe care o propun este muzica. Preferințe: Roxette, Bryan Adams, Chesney Hawkes, Guns N' Roses, Europe, Michael Jackson. Aș vrea să primesc informații și despre actorii Michael J. Fox, Tom Cruise, Val Kilmer, Ralph Macchio, Jean-Claude Van Damme”.

ORLANDA DELADI

BEATLES

legendă și adevăr

De îndată ce au ajuns la Hilton, au fost conduși în primul rînd, în holul sălii de bal unde se adunaseră deja peste 1000 de persoane. Maharishi era o persoană micuță, îmbrăcată într-o robă de bambac, cu o coană de păr negru, care se amesteca cu barba, ceea ce îl făcea să semene cu un țap. Le-a vorbit celor prezenți despre Isus, Buddha și Dumnezeu, despre fericire veșnică și pace, despre eul interior și conștiință sublimată, despre posibilitatea de a atinge starea de nirvană, fără a face uz de mijloace exterioare cum ar fi drogurile. Meditația transcendențială practică de două ori zilnic poate face omul mai fericit, îmbunătățindu-i starea.

Maharishi atinse doar suprafața acestei practici hinduse, complicată și subtilă, dar a fost suficient pentru a-i incita pe Beatles-i. Pentru a le demonstra de unde poate veni salvarea, a intrat pentru zece minute într-o stare de tranșă chiar în fața publicului. Beatles-i erau bulversați. Un sfânt care putea să-ți spună un cuvînt magic incantator, o tranșă mistică ce te putea trimite într-o lume de

vis psihic! John era cel mai incitant. Găsise ceea ce căuta de mult: cheia, răspunsul. Următorul Mare Lăcru, Maharishi le păruse un mic guru din Himalaya, dar aceasta era doar aparență. Absolviase facultatea de fizică, iar după aceea învățase sanscrita și studiasc scripturile cu Guru Dev, cel mai renumit dascăl indian. Titlul de maharishi (sfînt) se spune că și l-ar fi autoacordat. Din 1950, timp de opt ani, colindase țările vestice „vinzîndu-și” forța sa mistică salvatoare sau ținînd conferințe. După demonstrație, neignorînd popularitatea Beatles-ilor și efectul pe care l-ar fi avut cooptarea lor în cercul său de discipoli, Maharishi l-a invitat în apartamentul său pentru o convorbire particulară. Le-a spus: „Prin numele voastre ați creat o magie. Trebuie să folosiți această influență magică de care dispuneți. Este o responsabilitate uriașă”. Singura declarație pe care John a făcut-o în acea noapte a fost: „Sînt încă în stare de șoc”. A doua zi presa a fost informată că Beatles-i și prietenii lor erau invitați să facă parte din grupul care va merge în Irlanda de Nord la Bangor, pentru un stagiu de meditații de zece zile. Deplasarea urma să se facă pentru prima oară fără limuzine și garda de corp, ci cu trenul cursă regulată.

Acea vineri coincidea cu plecarea la o serbare cîmpenească, care marca sfîrșitul verii, gara Euston fiind suprapopulată. Se mai adăugau și echipele de televiziune și reporterii dornci de spectaculos. Arti-

coile de senzație vor țese și mai bine, se bucurau reprezentanții mass-media în momentul în care au apărut Mick Jagger și Marianne Faithfull. Neil Aspinall și Peter Brown au considerat totuși că este mai prudent să îi însoțească pe băieți la gară pentru a se asigura de integritatea lor corporală pînă la urcarea în tren. John a pierdut-o pe Cynthia în gară „Mystical Express”, cum a fost numit trenul, era gata de plecare. Cynthia făcea eforturi disperate de a străbate prin mulțime porțiunea pînă la tren. Trenul se puse în mișcare, iar John și ceilalți artiști scosese capul pe ferestre (spre satisfacția fotografiilor) în căutarea Cynthiei, care blocată de polițiști și faclă pîlîngea în hohote. La un moment dat a reușit să rupă cordonul și a început să alerge după tren, dar s-a prăbușit nepunctuos pe umărul lui Peter Brown, care i-a promis că va fi dusă a doua zi la Bangor de Neil Aspinall. Cynthia, după cum a scris mai tîrziu în memoriile sale. „Simțeam în sufletul meu atunci cînd i-am văzut pe toți acei oameni pe care îi iubeam plecînd spre o țară îndepărtată, că acesta va fi viitorul meu. Singurătatea pe care am simțit-o atunci, pe peron, urma să devină o permanență a existenței mele și m-am cutremurat la gîndul acesta”.

Traducere și adaptare GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

Video-clipul realizat de Steve Barron, pentru piesa „Billie Jean”, a avut rolul unui deschizător de drumuri: el va forța canalul muzical M.T.V. să difuzeze primele sale video-clipuri „negre” (primii conducători ai M.T.V. nu acceptaseră clipuri funky — această muzică nu interesea-

ză de telespectatorii noștri”). Casa de discuri C.B.S. a uzat de întreaga sa putere în această afacere, anunțînd retragerea tuturor video-clipurilor produse de C.B.S., dacă M.T.V. nu îl va programa pe Michael Jackson: M.T.V. a trebuit să cedeze și „Thriller” și-a început marsul triumfal.

Zile la rînd video-clipurile s-au succedat pe micul ecran

(culminînd cu grandiosul „Thriller” realizat de John Landis) și, bineînțeles, s-au făcut auzite voci care au afirmat că acestea l-au făcut mare pe Michael. E un fel simplist de a judeca lucrurile. Michael și-a vîndut discul și cu ajutorul video-clipurilor, dar să nu uităm că Jackson Five devenise un fenomen muzical de amploare națională în Statele Unite, încă de pe vremea emisiunilor lui Ed Sullivan. Michael Jackson era deja „mare” la ora apariției albumului „Thriller”.

Rock-ul devenea mai mult ca niciodată o artă vizuală. Așa au apărut video-staurile (Billy Idol, Cyndi Lauper, Madonna, David Lee Roth, Bon Jovi), care au înlocuit în virful top-urilor vedetele „de piatră”, cu o apariție mai „statică” (Eagles, Elton John, Supertramp). Cu siguranță acest fapt s-a petrecut și grație lui Michael Jackson.

„Thriller” a fost prin exce-

lent un cîșt commercial. Michael și John Landis au abandonat durată standard de 3'50". În jurul melodiei se va țese o lungă istorie. Filmările pentru „Thriller” au servit drept suport pentru realizarea unei casete de 40 de minute, care va detrona în top-ul vînzărilor de casete lecțiile de aerobic ale Janei Fonda. „Making Of Thriller” s-a vîndut în peste o sută de mii de exemplare doar în Marea Britanie. Cele trei video-clipuri („Billie Jean”, „Beat It” și „Thriller”) vor deveni piese de referință pentru o nouă generație de rezizori specializați în astfel de „reclame publicitare”.

Omagiile satirice sau admirației se vor multiplica. Pentru amatori de amănunte semnalăm broșura intitulată „Beat It”, semnată de Weird Al Yankovic, ediția specială a revistei „Playboy” (cu Ola Ray, eroina din „Thriller” pozînd „mai mult decît goală...”), caseta video cu caracter pornografic „Driller” și bineînțeles clipul lui David Lee Roth. „Just a Gigolo”, o satiră la adresa lui Michael. David își aminteste: „De la apariția clipului „Just a

gigolo” de MTV, m-am gîndit că singurul care ar fi putut ridică probleme juridice era chiar Michael Jackson. Acesta a sunat însă la „Warner” și a cerut o copie pentru arhiva sa, trimițînd și un telex de felicitare soției sale”.

Dublurile lui Michael vor prolifera în toată lumea. În perioada '84-'85 era imposibil să mergi într-un bar de noapte fără a da de un „Michael” dansînd pe „Thriller”.

La fel ca și în anii '50, s-au înmulțit discurile-replica. O asemenea febră cuprinsese lumea muzicii pe vremea twist-ului. În '84 o oarecare Lydie Murdock, învățătoare din Brooklyn, va înregistra o replică la „Billie Jean”, intitulată „Superstar”. Multe soliste obscure au spus „eu sînt Billie Jean”. Un succes considerabil l-a avut cîntăreata franceză Julie, care a înregistrat piesa „M-am îndrăgostit de telefonul-robot al lui Michael”.

Traducere și adaptare COSTIN MANOLIU NELU CONSTANTINESCU

— Va urma —

GIVE IN TO ME

by Michael Jackson and Bill Bottrell

She always takes it with a
Heart of stone
'Cause all she does is
Throw it back to me
I've spent a lifetime
Looking for someone
Don't try to understand me
Just simply do the
Thing I say

Love is a feeling
Give it when I want it
'Cause I'm on fire
Quench my desire
Give it when I want it
Talk to me woman
Give in to me
Give in to me

You always knew just how
To make me cry
And never did I ask you
Questions why
It seem you get your kicks
From hurting me
Don't try to understand me
Because your words just
Aren't enough

Love is a feeling
Quench my desire
Give it when I want it
Takin' me higher
Love is a woman
I don't wanna hear it
Give in to me
Give in to me

It's all right
But it's OK.
But it's OK.
You're always thinkin'
That you know it's a lie
But it's OK.
And I'd
I'd never find
Better peace of mind
No

Don't try to tell me
Because your words
Just aren't enough
Love is a feeling
Quench my desire
Give it when I want it
Takin' me higher

Talk to me woman
Love is a feeling
I don't wanna hear it
Quench my desire
I'm on fire
Give it to me woman
I don't wanna hear it
Tell it to the preacher

Love is a woman
Love is a feeling
Give in to me
Give in to me
Give in to me
Love is a feeling
I don't wanna hear it
Quench my desire
Takin' me higher
Tell it to the preacher
Satisfy the feeling
Give in to me
Give in to me
Give in to me

Give it to me woman
Talk to me lady
'Cause I'm on fire.

Textele te datorăm
MIHAELEI SILION
— fan Michael Jackson

BUCCUREȘTI '92

PREMIANȚII AU CUVÎNTUL

MARIUS TEICU

Nu este ușor să câștigi un premiu la un festival internațional. Orice compozitor s-ar bucura să se găsească printre laureați. Când mai lei și premiul I bucuria este cu atât mai mare. Pentru mine însă, acest premiu înseamnă foarte mult. Eu n-am mai participat la un concurs de creație de aproape șapte ani. De compus, am compus în tot acest timp, dar n-am avut curajul să intru în competiție pentru că sînt un tip extraordinar de emotiv și participarea la un concurs înseamnă pentru mine o implicare totală. Este o perioadă groznică. M-am gândit totuși, că o absență foarte îndelungată nu este bine venită. Lumea te uită. Repet, de compus, am compus. Piesele se cîntă. Dar e cu totul altceva să participi la un concurs care este în atenția tuturor, despre care scrie presa, se vorbește la radio... Sincer să fiu, nu mă așteptam la locul I. Eu n-am compus această piesă special pentru festival. Am compus-o pentru Daminescu, am înregistrat-o și pentru că mi-a plăcut foarte mult, mi-am zis că ar fi bine s-o lansăm într-un moment mai deosebit. Niciodată n-am compus pentru cutare sau cutare moment. Atunci când am considerat că o piesă mi-a reușit, m-am prezentat cu ea la concurs. Desigur piesa este creația mea, dar un merit deosebit are și Daminescu. Actul de creație se termină o dată cu interpretarea. Ideea dublei interpretări (în variantă românească și variantă străină) mi se pare excelentă. Ți oferă posibilitatea de a vedea cu adevărat ce valente are un cîntec. Și după cum ai observat, ele au fost foarte diferite atât din punctul de vedere al interpretării cât și al modului de abordare al partiturii. Giorgio Pretti a găsit o altă față a compoziției, a interpretat cu multă sensibilitate. Acum, dacă tot am reîntrat în arena concursurilor, voi participa și la preselecția pentru Mamaia la ambele secțiuni de creație: creații ale anului și creații în primă audiere. Rămîne de văzut dacă vor trece de prima fază. Dacă da ne vedem la Mamaia. Cine știe, poate...

ADRIAN DAMINESCU

Ce reprezintă pentru mine acest premiu? Vezi, nimeni nu mă înțelege, nu poate să mă înțeleagă. Pentru mine, o mare

victorie în România înseamnă o mare înfrîngere. Nu la propriu, ci undeva în sufletul meu. Asta sînt ori de câte ori câștig ceva. Dacă as fi câștigat 100.000 \$ „afară“, deci o chestie materială, era ceva. Nu spun asta pentru că aș fi un materialist, dar mi s-ar părea o chestie mai cinstită. Așa am impresia că noi sîntem tratați ca niște cai de curse. Ni se dă zahărul în gură și ai ta tot. Trebuie să alergăm cât mai bine.

MARCEL DRAGOMIR

Pentru mine, juriul suprem este publicul. El contează mult mai mult decît o hotărîre, o decizie a unui juriu ales. Mă bucur că piesa a făcut un frumos succes de public. De la bun început m-am gândit că trebuie să concep ceva diferit, deosebit. Am scăpat de acea interpretare rigidă, cînd interpretul venea pînă în mijlocul scenei făcea o... reverență și într-o poziție cît mai decentă, să-l spunem, cînta piesa, mai făcea o plecăciune și se retrăgea. Cred că acum un moment muzical trebuie gândit ca un mini-show, interpretarea scenică să semene cu un video-clip, altfel cit este posibil. Eu, de regulă, îmi fac o strategie de concurs. Nu compun așa... haotic. Știu ce concurs urmează, ce festival și în funcție și de participanți, de nivel prezint și piesa. Nu știu dacă metoda mea e bună. Nu sînt cel mai în măsură să dau sfaturi, dar în 20 de ani de activitate, am strîns ceva experiență și din toate variantele încercate, varianta cu cele mai mari roade a fost atunci cînd mi-am făcut o anumită strategie, nu cînd m-am dus cu o piesă la întimplare, intră sau nu intră. Piesa am început s-o lucrez cu Mirabela încă de astă iarnă, pentru că într-un concurs de creație piesa e importantă, e adevărat, însă interpretul este cel care o materializează. Altfel, ea rămîne doar pe hîrtie. Solistul este cel care face legătura între gîndirea compozitorului și public, el este transmitătorul gîndului, simțirii și nu în ultimul rînd al interesului compozitorului față de public. Atunci cînd compun mă gîndesc la un interpret a-nume. E ca și cînd ai compune un concert de violă. Trebuie să te gîndești în primul rînd la violonist și la instrumentul respectiv. Un concert are viață și dăinuie doar atunci cînd tu stăpînești foarte bine instrumentul respectiv.

cînd îi știi toate particularitățile, potențele. Așa se înfîmblă și cu solistul. Odată ce-l cunoști, cînd știi ce poate da, cît poate contribui la piesa ta, compui ca atare. Asta e!

MIRABELA DAUER

— Acum, că știi rezultatul, emoțiile sînt aceleași?

— Eu am emoții la fiecare intrare pe scenă.

— Pentru tine, ce reprezintă acest premiu?

— Vrei să fiu serioasă sau să glumesc?

— Nu dorese decît să fii sinceră. Că glumești sau nu, rămîne la latitudinea ta.

— Bine, atunci ca să fiu sinceră mă așteptam la un loc mai bun. A fost singurul slagăr din acest festival. Nu mă laud, nu e compoziția mea, eu doar am interpretat-o. Dar lumea a plecat fredonînd această melodie. De fapt, asta am și urmărit. Ție nu ți se pare ciudat că eu nu iau niciodată locul I?

— Cît crezi că ai contribuit tu la această piesă?

— Asta nu pot să ți-o spun eu. Ei, hai să nu mai fiu așa modestă. Am convenit, nu? Mult. Eu nu prea am cîntat acest gen de piese, decît cînd eram foarte fină, cu Roșu și Negru. Am avut emoții foarte mari. Piesa mi-a plăcut foarte mult și am vrut cu tot dinadinsul să lasă bine, s-o interpretez în așa fel încît toată lumea să fie mulțumită. Copiii care au dansat alături de mine mi-au dat foarte mult curaj, m-au întinerit efectiv. Mi-ar face plăcere să mi se mai încredințeze piese de acest gen. M-am cam saturat de piese... lirice, ele mă reprezintă, dar îmi doresc să cînt și ceva mai vesel, mai accesibil publicului. Lumea e prea obosită să mai asculte... filosofii, deși dacă te gîndești și textul acestei piese are filosofia lui. E un text optimist. Dacă ai puterea să spui atunci cînd ești supărat sau cînd ție greu că e bine, atunci e... foarte bine! Mi-ar face plăcere să știu că atunci cînd cineva e la ananghie fredonează totuși această melodie. Eu asta am urmărit. Premiul nu e al meu, e al compozitorului. El ia și ceva bani, acolo. Dacă vrea îmi dă și mie, dacă nu, e dreptul lui. Pentru mine contează slagărul. L-am făcut pe spectator să cînte cu mine? E bine!

— Cum ți s-a părut interpretarea străină?

— Orchestrația mi-a plăcut. Cred că a avut emoții mai mari decît am avut eu. Și pentru că tot am zis că voi fi sinceră, mi-aș fi dorit și eu pe altcineva. Maria De Jesus, de pildă, cred că ar fi cîntat-o nemai-pomenit. Anul trecut mi s-a spus (ca și anul acesta, de altfel) că piesa a pierdut la interpretarea străină. Dar anul trecut piesa lui Pechea a cîștigat doar pentru interpretarea străină, a Greta Pope. Variante originală, a Loreanel, a fost slabă. Și totuși a luat marele premiu. Mă rog, trebuie să fie un pretext. Cred că ar fi cazul să mai fim și noi românii băgați în seamă, să nu ne simțim străini la noi acasă. Destul am îndurat. Să vezi, din ianuarie '93 o să avem și noi dreptul să participăm la Eurovision. Cine crezi că o să plece? Unul cu pile, desigur. Îmi pare rău că n-a luat irlandezul premiul I. Mie, el mi-a plăcut cel mai mult. Asta e! E bine, foarte bine!

Compozitorul ANTON ȘUTEU suficient de supărat pe ce a văzut și auzit

SEARA A PATRA

F. C. (40 de ani): „Nu-mi place să dau interviuri. Ce părere să am? Nimic pînă în acest moment nu mi-a reținut atenția în sensul bun al cuvîntului. Să critic? Or să critice destul din de la presa. Sînt ca șacalii. Cred că le crește pipota că nu a leșit prea bine. Mie îmi pare sincer rău. Sînt sigur că niște oameni au muncit zi și noapte să lasă ceva. Nu și-au dorit să lasă rău. Intotdeauna mă gîndesc dacă eu aș fi pus să fac ceva, aș reuși mai bine decît altul? În primul rînd nici nu știu dacă dacă aș fi avut curajul să mă apuc de o asemenea muncă. Din curiozitate am luat un ziar să văd ce impresii se publică despre primele seri. Critică și atât. Apoi, eu nu înțeleg dacă ești sponsor și ești și tu băgat în aceeași oală, critici pe altul, încercînd să ieși tu basma curată? Urîtă treabă. Nici nu va ieși ceva bine, vreo dată la noi. Vanitatea și răutatea sînt mai mari“.

X. Y. (Ne-a rugat să nu-i dezvăluim numele, ne-a spus doar că lucrează la Televiziune). „Atita timp cît de organizarea unui astfel de festival nu se ocupă specialiștii nu va ieși nimic. S-au făcut de ris. Veți vedea „Cerbul de aur“ și veți recunoaște că asta a fost un kitsch“.

AGALINA (20 de ani, Ucraina): „Nu prea vorbește bine românește. Ceea ce ați reușit

să faceți e un lucru bun. S-ar putea și mai bine. Nici o melodie prezentată ieri și astăzi n-a leșit în evidență. Juriul va avea o sarcină grea.“

SEARA GALEI

G. VIȘAN (30 de ani, Bucu-rești): „Am fost în fiecare seară, deși după prima am fost tentată să renunț. Nu regret totuși că am venit. De vineri

De ce? Că ne dau voie să le cărăm marfa și s-o vindem aici la suprapreț? Austriacul și irlandezul și-au meritat premiile. Deși și aici aș fi văzut o altă ordine. Mă rog, nu sînt de specialitate. La creație, singurii care-și merită premiul sînt cei de la Direcția 5. Melodia lui Marcel Dragomir e draguță, e clar că e un slagăr, e un cîntec optimist care te bine dispune, dacă-l ascuți-dimineața la prima oră, dar nu

nu mai avem artiști care să susțină recitaluri? Angela Similea, Mirabela, Cotabiță, Daminescu... hai, să zicem că ei au mai fost, dar Oana Sirbu, are și un disc nou, Mădălina Manole (n-a fost niciodată în recital la un festival), Laura Stoica și alții, care se bucură de succes la public?“

MARIA CALINESCU (27 de ani, București): „E greu să te pronunți. Ar trebui să treacă

Publicul se pronunță (III)

începînd, parcă s-a mai redresat totul. Aseară am constat cu surprîndere că se pot folosi mai multe nuanțe de lumină. Scena arăta deja altfel. Au ținut probabil aceste efecte speciale pentru Pierre Cotto. E bine și așa. În ansamblu a fost bine. Sper ca organizatorii să fi notat deficiențele și la anul să nu le mai repete. Decizia juriului? Nu prea știu pe ce criterii au mers. Pînă acum dădeam premii bulgariilor, trebuia să fim draguți cu ei căci ne dădeau programe bune, apoi a urmat o perioadă în care-i premiam pe frații noștri de peste Prut. Tot respectul pentru ei. Acum însă am ajuns să-i premiam pe turci?

știu dacă era chiar de premiat la un festival internațional. Mult mai mult mi-a plăcut piesa lui Ion Cristinoiu, sau a lui Dani Constantin. Mă rog, juriul a decis.“

C. B. (42 de ani, Brașov): „N-am putut veni decît aseară și astăzi, în week-end. În sală se aude mai bine decît la televizor. Tot ce mi-a plăcut la acest festival au fost recitalurile lui Bonnie Tyler, Pierre Cotto și Beatrice Dal. În sfîrșit, s-a cîntat în acest festival. Nu prea știu dacă Boy George avea ce căuta aici. Sau Technotronic. Dacă e festival de muzică ușoară, atunci să se respecte. Mă întreb, care noi

cîteva zile ca să se sedimenteze totul. Să încerc totuși o mică analiză. Organizarea a cam lăsat de dorit. Nu tu afișe, programele de sală nu au coincis cu ceea ce era pe scenă. Au fost trecuți unii care nu au mai apărut. Am văzut la cîteva spectatori niște programe roz. Am înțeles că acelea erau cele valabile. Păi, atunci nouă de ce ne-au vîndut cu 95 de lei (auzi sumă! Nu 100, nu 90, ci 95) unele depășite. E adevărat că nu prea știam numele trecute, deci nu pot spune că așteptam să văd pe cineva anume. Doar pe Loreana Groza, Nici măcar nu se obosesc prezentatorii să ne spună ce s-a întimplat, de ce

X sau Y nu mai cîntă. Și a propos de prezentare: un fiasco total! Juriul a fost prezentat doar în engleză. Toți din sală cunosc oare engleza? Cine a adus-o pe Greta Pope? Ea să cînte, că asta o face bine. Cît despre El, nu i-am reținut numele, nu se prea pricepe. Nu știu cu ce se ocupă în viața de toate zilele, dar... ca prezentator nu este bun. Decorul e ciudat. Nu pot să spun nici că-mi place, nici că nu-mi place. Îi lipsește ceva. E neterminat. Poate n-au mai avut bani sau timp. E ceva fără viață, ceva ce te depărtează de concurent. Și apoi pînă pînă ajunge interpretul în mijlocul scenei, ai timp să ieși să bei o Cola. Nici cu luminile n-am stat bine. Cînd era blues se aprimeau becuțele, cînd era o piesă mai sprintară apăreau... cum să le spun, acele jocuri, ceruțele galbene care mergeau mult mai bine la o piesă lentă. Totul pe invers. Parcă cineva o făcea intenționat. Despre melodii? La interpretare, prea vechi, la creație... slabe. Decizia juriului? Nu prea m-a mulțumit. Nu știu ce aș fi ales eu, dar... Și totuși, așa ca melodii, mi-au plăcut și piesa lui Teicu și a lui Dragomir. Ordinea premiilor după mine era: Direcția 5, premiul I, Mirabela (piesa respectivă), locul II, și Teicu III. Cred că ar fi trebuit să numesc doar compozitorii. Se știe însă despre ce e vorba. La interpretare destul de corect.“

Pagină realizată de ORLANDA DELADI

BUCUREȘTI '92

Au plăcut în unanimitate

Piero Cotto și Beatrice Dali (Italia)

REP.: — În cele câteva zile de când ești în România, ai avut posibilitatea să iei contact cu oamenii, să vezi orașul. Cum îți se pare la noi?

P.C.: — Îmi plac oamenii de aici. Începând cu recepționerul de la hotel și încheind cu oamenii de pe stradă. Toți sunt foarte drăguți, deschiși, veseli, primitori și... la fel de vorbăreți ca și noi. Limbile noastre se aseamănă atât de mult încât uneori nici nu am nevoie să mi se traducă. Și modul de comportare e asemănător cu al nostru. Într-un cuvânt, mă simt în largul meu, ca acasă.

REP.: — Care este viața voastră, de acasă?

P.C.: — Este puțin diferită de cea a celorlalți artiști. Dacă vrei, mai exact, noi ducem un mod de viață... „anormal” pentru niste cîntăreți italieni. De ce? La ora actuală, în Italia sînt la mare vogă muzica techno-house și muzica foarte simplă. San Remo este un exemplu. Se tînde spre muzica anglo-saxonă, spre cea americană. Se gîndeste și se compune doar muzică comercială. Adevărata muzică italiană a cam dispărut. Ce să-ți spun? Succesul unui cîntăreț este asigurat în proporție de 99% de T.V. Totul depinde de un D.J. Dacă el nu vrea să te dea, nu vrea să-ți pună discul, iar tu nu-i plătești suficient, atunci nu a-pari pe post, nu devii cunoscut. Piața muzicală, în Italia, e foarte mare, e vorba de foarte mulți bani care intră în joc. D.J.-ul știe că dacă-ți vinde discul, tu o să iei foarte mulți bani sau, mă rog, e posibil să iei foarte mulți bani pentru că ai toate șansele să ajungi sus. Odată ajuns în vîrf, tu s-ar putea să-ți aduci aminte de el sau nu. Știi cît cîștigă un nr. 1 în Italia? Cît cei mai mari artiști internaționali. Se ajunge și la 10.000\$ pentru un spectacol. E cazul lui Ramazzotti, Zucchero, Vasco Rossi. Deci, în această piață, căci e o piață, un show-business, e foarte greu să găsești o portită, mai ales atunci cînd, nu vrei să cînti o muzică comercială, o muzică simplă și vrei, cu orice preț, să rămîi la muzica tradițională. Nouă, mie și Beatrice-ii, ne place muzica cantabilă, orchestrația armonioasă... „la beja melodia”, perfecțiunea. Pentru a putea promova o astfel de muzică ne-am decis să plecăm din Italia, să facem turnee. Așa că sîntem mai mult în afara Italiei decît în interiorul ei. Am stat mult în America de Sud, am cîștigat festivalul latino-american de la New-York. În ultimii 3-4 ani am cîștigat 10 prime premii în festivaluri internaționale. E adevărat că ne dorim mult de tot să avem acest succes în Italia, nu în afara ei. Sper totuși ca ceea ce se petrece acum în muzica italiană să nu fie decît un... moment, ca încet, încet compozitorii să-și revină. Ani de zile

ne-am distins de restul lumii muzicale tocmai prin această tradiție, prin lupta de a nu lăsa muzica italiană să fie influențată de alte stiluri. Mă bucur că dela, în rîndul generației tînere, au apărut talente care doresc să cînte ceea ce cîntăm noi. Daniela Grassi chiar mă bucură că este și ea prezentă la această discuție a noastră, este una dintre ele. Este o fată care știe ce vrea, a venit la mine și... mi-a spus, dar s-o lăsam pe Daniela să zică...

DANIELA RIZIND: — M-am dus la Piero și i-am spus deschis că eu vreau să fac un anumit tip de muzică, nu contează cît cîștig, ci doar să știu că muzica pe care o interpretez este de calitate, originală italiană în adevăratul sens al cuvîntului, justă așa cum o făceau adevărații cîntăreți italieni. Vreau să fiu aproape de o muzică mai... serioasă.

Piero zîmbește satisfăcut.

— Vezi? E un semn bun. Noi o s-o ajutăm cît putem. Și pentru că detinem și o Casă de discuri (în Italia), vom încerca s-o promovăm în țară. Dacă treaba merge, bine, dacă nu, o vom lua și pe ea cu noi. Acum de pildă, venim de la San Petersburg, de aici plecăm în Grecia, apoi în Turcia, Olanda, Austria. Eu, de 3 ani sînt delegatul oficial al Italiei la F.I.D.O.F. Avînd acest statut, trebuie să fiu prezent la toate manifestările ce se desfășoară sub egida F.I.D.O.F., fie ca solist, fie ca jurat. Deci, ne cam plimbăm. Cu toate acestea, la o lună, cam 10 zile le petrecem acasă.

REP.: — Unde?

P.C.: — Lingă Milano.

REP.: — Cum îți se pare muzica românească?

P.C.: — Cîntecele sînt foarte asemănătoare cu ale noastre. Au multă armonie. Sînt melodioase. O singură problemă se ridică: tehnologia de captare a sunetului, tehnologia de înregistrare. În Italia avem instrumente la fel de bune cu cele din S.U.A. Cînd o să aveți și voi o asemenea tehnologie, veți fi, desigur, de talie internațională. V-o doresc din tot sufletul. O merități!

REP.: — Ce s-a întîmplat cu ceilalți solisti italieni care erau trecuți în program și n-au mai venit?

P.C.: — Ei... Au fost invitați la o emisiune la R.A.I. Și cînd te cheamă R.A.I. nu e indicat să refuzi, căci dacă nu te duci atunci cînd te invită ei, altă dată nici că mai ajungi acolo.

REP.: — Ce preferințe muzicale ai?

P.C.: — Soul, Ray Charles și Joe Cocker.

REP.: — Și Beatrice?

B.D.: — Eu prefer să cînt, nu să vorbesc. Sînt mai timidă. Vorbește Piero și pentru mine, desigur, de regulă, se spune că femeile sînt mai vorbărețe. Dar dacă trebuie neapărat, atunci vorbesc. Ador muzica america-

nă. Îmi plac Barbra Streisand, Liza Minelli, Whitney Houston. Și dacă tot am început să vorbesc, să-ți mai spun că am un ciine. Are un caracter foarte dificil. El este singurul lucru după care tînesc cînd sînt în turneu.

REP.: — Cu cine l-ai lăsat?

B.D.: — Cînd sîntem plecați, locuiește la un hotel special pentru ciini și pisici. Hotelul este al unui prieten.

REP.: — Copii ai?

B.D.: — Nu.

REP.: — Există ceva ce ți-ai dori să faci însă viața de artist nu-ți permite?

B.D.: — Da. Să mîncine. A, dacă ar fi după... gura mea, as mînci, as mînci foarte multe lucruri, dar trebuie să-mi păstrez tinuta. Dar cînd mă gîndesc la mîncare, mai precis la ce as mînci dacă as avea voie, îmi vin în minte, desigur tradiționalele mîncăruri italiene: pastele, pizza, spaghetti... și o mîncare ce se gătește acolo unde m-am născut eu, la Verona, foarte piperată și care se numește peara.

REP.: Dacă ar trebui să părăsești un vas care naufragiază și ar trebui să iei cu tine trei obiecte pentru a te stabili pe o insulă pustie, care ar fi acestea?

B.D.: — Ha, ha, ha... Piero ai auzit? Va răspunde și el la această întrebare?

REP.: — Da.

B.D.: — Dar prima trebuie să fiu eu?... În primul rînd l-aș lua pe Piero, apoi cîinele și pe băiețelul sorei mele. Îmi plac foarte mult copiii.

REP.: Piero, tu ce ai lua cu tine?

P.C.: — Hm... Dacă Beatrice mă ia pe mine, o iau și eu pe ea, dacă o iau de ea, iau și cîinele. Și l-aș mai lua pe fiul meu.

REP.: — Vei mai reveni în România?

B.D.: **P.C.:** — Da. Categoric, da.

REP.: Ce ai mai dori să le spunei cititorilor revistei?

B.D.: — La această întrebare să răspundă Piero. Eu am vorbit destul.

P.C.: — Muzica este singurul lucru care unește oamenii de pretutindeni. Este un mijloc de comunicare sigur, o limbă pe care o înțeleg toți. Nici odată nu trebuie să apară discuții între iubitorii de muzică, chiar dacă unii sînt adepții unui stil, iar alții al altuia. Nu trebuie să uităm că pentru a ajunge la speed, thrash... omenirea a trecut și prin alte genuri. Ce reprezintă să faci techno-house music? Apesi pe un buton și... (fredonează o melodie stîrnind risul celor prezenți, n.n.). Adevărata muzică este cea care dănuie în timo, indiferent de stil.

PIERO COTTO

Ami letteri din Pop Rock Aud. Show. Grazie per la musica emozionale Beatrice Dali

Reclama del Pop Rock Aud. Show. con affetto e nostalgia. P. Cotto

Ne laudă turcii

— Ozan Orhon —

OZAN și BIK citesc P.R. & S. în traducere liberă

„Pun în cîntecul meu tot sufletul. Pentru mine nu contează

să mă les într-o competiție primul, al doilea sau... al patrulea, ci important este să fiu pe scenă, să cînt și asta s-o fac cît mai bine. La mine în țară sînt deja o vedetă. Am venit în România cu dorința de a face lumii cunoscută muzica noastră. De regulă, cînd spui cuiva că ești din Turcia, că ești cîntăreț, lumea se gîndeste imediat la muzica orientală. Ei bine, la ora actuală, la noi, se cîntă și alteva decît muzică orientală. Am constatat că voi aveți o înclinație spre acest gen de muzică. Mai ales muzica țigănească. Dar ceea ce am auzit în acest festival m-a șocat. Nu mă așteptam ca stilul vostru să fie atât de apropiat de cel italian. Pînă și cuvintele se aseamănă foarte mult. Aveți compozitori buni. Eu chiar mi-am propus să iau legătura cu cițiva pentru a-mi încredința piese. Știi ce vă lipsește vouă? Marketing-ul. Dacă vă veți pune la punct acest aspect, veți avea toate șansele ca muzica voastră să fie interpretată de marile vedete. Trebuie să recunoașteți că sînteți mai buni decît noi. Prin acest festival v-ați înscris pe un drum bun, totul e să vă mențineți pe el”.

Pagină realizată de ORLANDA DELADI

Singura fotografie a unei fete din România alături de marele Einstein (de la Technotronic)

RODRIGO AZAGRA GUINA (Chile), care evident nu e Mark Andrews cum afirmă unii sponsori

Satisfacții bi-festivaliere...

Ca de fiecare dată marcante în noile circumstanțe existențiale, dificultățile de ordin material, omniprezente și inevitabile, mai ales în cazul puțin profitabilului domeniu al jazz-ului, au determinat alipirea calendaristică a două festivaluri, în poziția considerabilei distanțe în kilometri care le desparte. Ideea în sine, aceea de a beneficia de prezența în municipiul moldav a unor invitați de peste hotare (ați de valutar-costisitori), sosiți prin bunăvoința și strădanile unui îndrăgostit de jazz, domnul **Georges Diener**, directorul Centrului Cultural Francez din Iași (ajutat de amabilul său colaborator **Guillaume Lepeck**), l-a îndrituit pe **Alexandru Șipa**, director artistic al FESTIVALULUI DE JAZZ DE LA BRASOV să dispună plasarea celei de a XII-a ediții în zilele precedente celei de a IV-a a INTERNATIONAL FESTI-JAZZ-ULUI „IASI '92”; idee care pînă la urmă s-a dovedit binevenită prin funcționalitate, eficiență și un spirit factor de siguranță, uniți dintre muzicienii români avînd astfel prilejul de a evolua de două ori în patru zile iar oaspeților străini oferindu-li-se oportunitatea de a nu parcurge drumuri ațit de lungi pentru o unică apariție pe podium (afirm că excursia profesională în România a grupurilor franceze s-a prelungit spre Cluj și Timișoara). Unica obiectie legată de acest „turneu festivalier — alt termen mai grăitor n-am găsit — privește necesitatea rezolvării legăturii printr-un mijloc de transport sigur, preferabil auto, mai credibil decît adesea anulatele accelerate ale căror trasee întotdeauna funcționează doar în Mersul trenurilor...

Prezent la ambele sărbători muzicale pe care nu ezită să le includă la capitolul reușitelor artistice, cu succes la public, mă voi referi grupat la prezentele muzicale comune și, desigur, separat la cele aparținînd doar uneia dintre manifestări.

Se vor fi întrebînd, poate, cititorii de ce în zîmburile acestei pagini specializate se întîlnesc frecvent, revin cu insistență unele nume de muzicieni... Răspunsul este simplu de formulat: în chip fericit, cei mai buni sînt și cei mai fervenți, mai harnici, mai serioși și deci, mai solicitați. Fiecare, prin urmare, ca organizatorul să-l prefere ca nume de certitudine — în zilele noastre cînd nimeni nu-și mai poate permite luxul hazardului, al experimentelor!

Preferanți? Laolaltă estimăm, l-am definit ca un avansat, un veritabil „comando” al jazz-ului autohton. Grație lui, ecuația reușitei devine mai lesne de soluționat, virtuțile necunoscute apar „de plano” transparente. Să nominalizăm: **Johnny Răducanu**, nelipsit și mereu așteptat cu interes, consecvent în urmărirea crezului căruia l-a închinat o viață, un crez ce face casă bună cu echilibrul de tip clasic, cu swing-ul, cu autenticitatea în expresie și substanțialitatea muzicii cu o puțin obișnuită comunicativitate... muzicianul, mereu același, egal cu sine dar mereu altul în creație ca și în etalarea unor variate formule de agregare scenică mergînd de la solistica pe claviatura pianului la duo, cvartet, ori sextet prin intermediul cărora el fie recuperează pentru jazz vechi coechipieri de talent — sexagenarul **Gigi Morăide** — fie pregătește, impulsionează și acreditează cu autoritatea numelui său tinere speranțe (soliste vocale **Cornelia Guliman**, **Teodora Enache**, contrabasistii **Ionuț Baranga**, **Petronius Negrescu**); **Marius Popp** — a cărui revenire după aproape un an de absență o salutăm, relevînd ca și cu alte ocazii spiritul său constructiv sub aspect compozitiv, predicția pentru exprimarea stenică, vehementă needulcorată, ritmic-motorică, activitatea formativă raportată la unii tineri emuli-coechipieri (bateristul **Dan Teodorescu**); **Mircea Tiberian** — un port-drapel al generației sale, preocupat multiplu (dar nu prin simplă distanță a energilor) în slujirea

artei jazz-ului pe toate căile — compozitivă, interpretativă (instrumente cu claviatură), educativă, organizatoric-promoțională; **Garbis Dodian**, un leader al saxofoniștilor, improvizator deopotrivă dotat nativ și profesionist experimentat, mai nou (aceasta însemnînd cîțiva ani buni) autor de teme, aranșor, conducător de formație; din Timișoara **Dan Ionescu** — instrumentist ce deține multe chei ale secretelor chitarei, gînditor muzical, spirit lucid, analitic și sintetic totodată, apoi **Johnny Bota** — elocvent minutor al coardelor („arco” la vioară în muzica clasică, „pizzicato” la contrabas, în jazz), dezvăluind de peste un an și pertinente virtuți jazzologice ca redactor mass media; din Constanța **Harry Tavitian** și **Corneliu Stroe**, individualități delimitate în ultima vreme, regăsindu-și însă periodic (de pildă cu prilejurile lansării discului comun) afinități de tandem, de „emisere de Magdeburg” greu separabile ale aceluiasi rotund expresiv; unul dintre puținii piloni ai jazz-ului

lăsași la Iași, **Romeo Cozma**, inventiv demjurg de caligrafii melodice și structuri compozitive ingenioase, concretizate înainte de toate pe claviatură de pianistul-compozitor însuși, care în ultimii dintre cei 10 ani impliniți de activitate neîntreruptă și-a înmulțit „firele” ce-l leagă de jazz, în domeniul managementului (principal inițiator — coorganizator al manifestării „Festi-Jazz” împreună cu **Cornel Muresan**) și în plan didactic (pe scena festivalieră de la Iași **Romeo Cozma** a apărut împreună cu tinerele soliste **Oana Severin** și **Marcela Buruian** pregătite în Studioul de interpretare de jazz pe care îl conduce în cadrul Casei Studenților dar intenționează să întemeieze și o Secție de jazz la Conservatorul unde este din toamnă asistent); **Puiu Păscu** pianist bucureștean — leader de trio — care și-a auto-asumat menirea de a cultiva un context artistic de accesibilitate, puțin acoperit în peisajul nostru sonor, acela al jazz-ului clasic-modernizat și modern

„hop”. Investiți cu caratele virtuozității, în fine — dar nu în ultimul rînd, dimpotrivă — evidențiată printr-o carieră internațională de excepție (concerte, festivaluri, înregistrări în Germania, Austria, Belgia, Anglia, Cehoslovacia, Polonia etc., cinci compact-discuri apărute), detașînd-o actualmente drept numele românesc cel mai activ și de răsunet în jazz-ul european, vocalista (și compozitoare, pianistă) **Anca Parghel** din Suceava rămîne o prezentă-ștea pe scenele noastre.

Am fi nedrepti dacă nu l-am cita, dintre mai noii veniți în jazz sau / și cei cu activitate

bivalentă ce include și acest gen: saxofonistul — bassclarinetist **Cristian Soleanu**, bassistul **Cătălin Răsvan**, bateristul **Tudî Zaharescu** (reintors de cîțiva ani în țară după perioada sa „canadiană”), **Virgil Popescu** — chitară-bass, **Titî Horescu** — baterie, instrumentiști în care te poți încrede, iar dintre cei care nu au atins încă vîrsta adolescenței, îi amintim pe cel doi fi ai Ancăi Parghel, **Tudor** (11 ani, vioară) și **Ciprian** (15 ani, violoncel). Pe componenții orchestrelor „în pantaloni scurți” — „Gal Big band” din Galați dirijat de **Roland Andrei** și „Junior Big band” din Iași sub bagheta lui **Horia Hariton**, care au urcat pe scena Casei Studenților.

Si pentru că publicul rămîne rege, mai ales cît la Brasov (16 — 17 ani, la Teatrul Dramatic) cît și la Iași (18 — 19 ani, Casa Studenților) tînăr au dovedit prin generozitatea aplauzelor și apetitul la bis-uri cît merită din plin acest apelativ, organizatorii au adus pe scenă, pentru polihromie, spectaculozitate, și reprezentativ al unor spații expresive limitrofe, adiacente jazz-ului. Grupul brasovean „The Sinners Quartet” (**Valentin Popescu**, **Ciprian Serbanuț**, **Gabriel Oană**, **Attila Török** — patru glasuri bine timbrate, omogene, sincrone) promovează „negro-spirituals” și „gospel songs”, **Alexandru Andrieș** (vocal chitară, pian) și **Ioan Gyuri Păscu** (asemenia) sînt doi „one man show” cultivînd fiecare în manieră proprie blues-ul, ambli aparînd doar pe scena de la Brasov.

Desigur, toate numele menționate (cu excepția lui **Dan Teodorescu** și a lui **Ionuț Baranga**) nu epuizează lista muzicienilor noștri de jazz (și blues etc.) ele raportîndu-se la cele două festivaluri ale lunii mai 1992, „International Festi-Jazz” l-a adus în fața publicului pe membrii trio-ului **Puiu Păscu** și pe copiii celor două big band-uri în schimb Festivalul de Jazz de la Brasov (unul dintre puținele din ultima vreme care și-a respectat integral programul inițial anunțat) a numărat personalități în plus — **Mircea Tiberian Quartet** („Mircea Tiberian Electric Version”), **Anca Parghel**, **Andrieș**, **Păscu**, S-au lansat două discuri — „Creațiunea” (Creativ — Constanța) și „Poftă vine mîncînd” (Alexandru Andrieș).

De peste hotare — cvartetul **DAVI** din Chișinău alăturîndu-l, în interpretarea unui repertoriu în mare parte înnoit, plin de prospețime, pe **Dumitru Belinski** — pian, **Andrei Oloiera** — acordeon, vioară, **Vadim Tichisanu** — baterie, **Igor Varicaș** — chitară-bass iar din Franța două tinere trio-uri, „L.S.M.” (semnificînd emblema „Liberté — Son — Musique” dar și inițialele numelor, **Urs Leimgruber** — saxofon, **Patrick Scheyder** — pian, **François Moutin** — contrabas) — grup angajat pe drumul spinos al avangardei free cu multiple racorduri la alte domenii sonore — și „Eric Löhrey Trio” (protagonistul la chitară însoțit de **Laurent Camuzat** — chitară-bass și **Olivier Le Goas** — baterie) înscrindu-și cu bune rezultate investigațiile pe tărîmul jazz-ului contemporan de tentă funky și rock.

Pe lângă înaintea numiții **Alexandru Șipa**, **Romeo Cozma**, **Cornel Muresan**, principalii responsabili pe plan organizatoric-artistice ale celor două realizări festivaliere, și-au marcat un aport notabil în același context **Alexandru Falocska**, **Eugenia Brăescu** (Brasov), **Petre Bălan**, **Maria Brehuescu**, **Alex Vasiliu**, **Eugen Pătrăscu** (Iași), precum și instituțiile și sponsorii care s-au implicat în susținerea și bunul mers al acestor sărbători muzicale, unind preferințele...

Avem și noi un „of” (blues) al nostru

Că e adevărată afirmația din titlu nu dovedit-o ațit inspirații noștri interpreți, cît și numerosul public ce a umplut pînă la refuz Sala Radio din București în seara de 21 mai. Inspirații s-au dovedit în primul rînd organizatorii ciclului „Jazz Alive”, „Video Music Production” (prin domnul **Valerian Mares**) și Radioteleviziunea Română, ca și prezentatorii (inclusiv prin costumația lor), **Florian Lungu** și **Mihai Godoroja**, care au alăturat blues-ului muzicii pop cu blues-ul jazzistic, interpretînd reprezentativ pentru maniera de a crea și interpreta aceste impresionante cîntece de jale dar și de bucurie, ale secolului XX.

Andrieș, fiecare cu maniera proprie, binecunoscută și apreciată de a trata acest gen — blues în manieră folk, cu nuanțe poetice, comice, satirice și chiar cu elemente de show. Includerea lor recent într-un alt context jazzistic (nu pentru prima și ultima dată) la Festivalul brasovean, este, credem, perfect justificată.

A. PARGHEL

Quartetul **Johnny Răducanu** (p) cu **Garbis Dedelian** (ts), **Ionuț Baranga** (bas) și **Gigi Morăide** (dr), ca și **Anca Parghel**, acompaniată de același quartet, ne-au relevat de această dată, firesc, mai mult dimensiunea blues-istică a artei lor interpretative, selectînd din repertoriul de aur al jazzului acele piese ce pot susține cu brio demersul propus. Fantezia improvizatorică, vocală sau instrumentală a muzicienilor noștri au înobilat bluesul, conferindu-i semnificații și valențe nelimitate.

Inspirată — pentru că inspirația de bun gust a dominat acest reușit act artistic — a fost și introducerea între prestațiile muzicale a actorilor **Adrian**

J. RADUCANU

frazîndu-l pe **Nicolae Iorga**, este bluesul nostru.

„In have the blues” (Sînt, mă simt trist, melancolic) spun adeseori americanii. Dar noi, noi cite motive nu avem (încă) pentru a spune și mai ales pentru a cînta această stare, dispoziție accentuată fizic, afectiv și spiritual. Aș afirma, fără nici o rezervă, că sîntem poporul european cu cele mai multe disponibilități pentru blues. Și nu neapărat pentru suferințele îndurate de-a lungul timpului. Un sociolog-psiholog ar putea oricînd demonstra de ce. E suficient să ne gîndim la originile blues-ului, la conglomeratul so-

aparitia și existența unor asemenea autentici blues-mani la noi: **Adrian Ordeanu**, **Soria Chifiriuc**, **Tudî Zaharescu**, **Cătălin Răsvan**, **Cristian Soleanu**, care au alcătuit grupul Electric „Red Roosters”, ca și toți ceilalți interpreți și invitați la aceste memorabile concert. Electric „Red Roosters” ne-a oferit cîteva dintre cele mai cunoscute șlagăre ale blues-ului pop. O notă în plus pentru autenticitatea stilistică a lui **Ady Ordeanu**.

Cristi Soleanu, un tînăr și talentat saxafonist de jazz, în blues s-a simțit de parcă ar fi încălțat pantoful stîng în piciorul drept. Solo-urile sale au reușit totuși să fie onorabile.

„Doctor Harry”, alias **Harry Tavitian**, nu ne-a mai răsfățat de mult cu un asemenea complex și antrenant recital de blues (voce, pian și percuție). Desigur, n-a scăpat ocazia să (ne) reamintească faptul că el, așa cum pretinde permanent, este mai degrabă un jazzman free, decît un blues-man, motiv pentru care, împreună cu invitatul său, saxofonistul **Mihai Iordache** (elev în ultimul an la clasa de jazz a lui **Marius Popp** — Școala de Artă) a conceput și un astfel de moment, poate puțin cam lung, dar încheiat, datorită revenirii în final la blues, prin ovații.

A urmat **Ioan Păscu** de la Grupul „Divertis” și **Alexandru**

S. CHIFIRIUC

Pintea, **Florian Pittiș** și **Ceresele Stan**, care, cu microrecitaluri poetice adecvate, au completat, subliniat, și chiar incitat contextul sonor respectiv.

Blues-ul și jazz-ul s-au dovedit și cu acest prilej că sînt o două degete de la aceeași mîna — o mîna extrem de generoasă care poate oferi tuturor interpreturilor și auditorilor satisfacții spirituale și afective de neuitat. Acesta este și motivul pentru care organizatorii Festivalului de Jazz București '92 (23—28 octombrie) și-au propus să includă la această primă ediție, chiar în prima zi, o Gală de blues, gospel și afro cu participare internațională. Dar la acest tentant subiect vom reveni în curînd.

ALEXANDRU ȘIPA

Erată la articolul „Se destăinuie artiștii” din nr. 20 (68): este citat **Petre** în loc de **Petru Popescu** — apreciatul nostru prozator ce-și desfășoară acum activitatea în S.U.A.

IOAN PĂSCU, de la V.N.D. la „Jazz Alive”

FLORIAN LUNGU

Richard Marx HAZARD

My mother come to hazard
when I was just seven
even then the folks in town
said with prejudice eyes
that boy's not right
three years ago
when I come to know Mary
first time that someone looked
beyond the rumors and the lies
and saw the man inside

we used to walk
down by the river
she loved to watch
the sun go down
we used to wald along the river
and dream our way out of this
town

no one understood
what I felt for Mary
no one cared until the night
she went out walking alone
and never came home
man with badge came

knocking next morning
here was I surrounded
by a thousand fingers suddenly
pointed right at me

I swear I left her by the river
I swear I left her safe and sound
I need to make it to the river
and leave this old
Nebraska town

I think about my life gone by
and how it's done me wrong
there's no escape
for me this time
all of my rescues are gone
long gone

I swear I left her by the river
I swear I left her
safe and sound
I need to make it to the river
and leave this old
Nebraska town.

Vă mai amintiți de

JESUS JONES?

Sper, că nu sînt puțini cei care își mai aduc aminte de grupul britanic JESUS JONES, care, împreună cu Skin Games și Crazyhead, ne-au vizitat țara la puțin timp după Revoluția din decembrie 1989. Au concertat atunci la Timișoara, București și Brașov, dar, din păcate, publicul nostru nu a fost tocmai entuziasmat de genurile de muzică abordate. E-adevăr, că nici „dincolo” ei nu erau celebri, dar vorba aceea: „nu se știe niciodată...”, cu cine ai de-a face. De ce spun asta? Pentru că de atunci au trecut doi ani, iar pe cei de la JESUS JONES am avut ocazia să-i vedem chiar și pe micile noastre ecrane (ba pe programul doi, ba la ruși, ba la bulgari, cîntînd „Real, real, real”) sau am putut citi despre ei în mai multe reviste precum „Rolling Stone”, „Billboard”, „Bravo” și altele.

Îmi aduc aminte că, atunci cînd au vizitat România, Mike Edwards, solistul vocal, era foarte entuziasmat de tot ceea ce vedea în jurul său: tancuri pe străzi, soldați, căldiri distruse, luminări, cimitirul Eroilor, Piața Operei din Timișoara, fosta Casă a Poporului din București și alte asemenea lucruri care l-au incitat imaginația, și despre care punea întrebări tot timpul, vrînd să-și formeze o imagine cît mai corectă asupra țării lăsate moștenire de către Dracu'la. (Căci știți și voi cît de sensibil devin unii, mai ales cînd aud povești despre vampiri...). Aparatele lor de fotografiat și camerele video au funcționat din plin pe tot parcursul vizitei, cei de la JESUS JONES pîcîndu-și o mulțime de amintiri. A urmat apoi corespondența: vederi din turnee (Japonia, U.S.A., Italia, Australia etc.), și scrieri în care Mike continua să se intereseze de pulsul democrației în România, bîrlînd-o puțin și pe cea britanică, și mai ales scriînd despre regimul Margaret Thatcher. Între timp, s-a căsătorit (cu o suedeză de profesie ghid), și-a schimbat adresa, a compus piese și a editat un nou album — „DOUBT” — difuzat și pe posturile de radio de la noi. Dar, dacă vreți să știți mai multe despre el și JESUS JONES, citiți rîndurile ce urmează. Este vorba de un interviu acordat revistei „Muzician” în octombrie 1991.

„Nu dorim să devenim un cult, dar nici doar o simplă alternativă. Am găsit într-o carte un mare adevăr, care suna cam așa: „Obscuritatea este refugiu incompetenților”. Chiar așa, ce timp pierdut să nu poți fi în stare să intri în competiție și să oferi acel altceva care lipsește! Eu cred că este foarte important că JESUS JONES poate fi nr. one sau nr. two în topurile americane.”

Așa a declarat Mike Edwards (27 ani), solist vocal, compozitor, chitarist, producător, fata și vocea grupului JESUS JONES, un cvintet britanic intrat în „American Top 20”.

„Găsesc succesul și faima ca fiind două lucruri incredibile de atractive, continuă el. La vîrsta de cinci ani mă uitam la TV, la „Top Of The Pops” și mă gîndeam: „E minunat” să ajungi acolo. E ca o vrajă ce te cu-

MIKE EDWARDS (Jesus Jones)

prinde!.. Iubesc această vrajă și faima. De fapt, eu cred că acest sentiment e absolut uman și oamenii au întotdeauna nevoie de o identitate proprie, iar faptul de a fi recunoscut pe stradă de oameni pe care nu i-ai mai întîlnit niciodată este cea mai bună dovadă a identității. De aceea iubesc atît de mult faima și succesul. Simți că ești bun la ceva, dar ca să simți asta și să-ți se recunoască valoarea trebuie să compui totul ca și cum ar fi cel mai bun lucru care a existat vreodată.”

Intr-adevăr, nimeni nu poate deveni superstar fără să poată o mare ambiție, iar lui Mike Edwards îi place să vorbească despre ambițiile sale muzicale. „Să nu uităm că el este „vocea” grupului JESUS JONES, un grup ce adună în stilul său tehnologia muzicii rap, muzică house și hip-hop, completată de un atac în forță ce aparține rock-ului, din tot acest amalgam reiesind cîntece foarte bine construite.”

Singles-ul lor, intitulat „Right here, right now” (în esență, o

privire optimistă asupra începutului de deceniu '90, cînd zidul Berlinului s-a prăbușit, iar U.R.S.S.-ul a lăsat libere porțile Estului), a început să urce în top-urile americane în iarna lui '90, în iulie aceluși an ajungîndu-și pe locul doi. Acest cîntec poate fi considerat, dacă vreți un „All you need is love” modern, trecînd de barierile clișeei rock și a concepției pesimiste în ceea ce privește condiția socială a individului.

„Bob Dylan a vorbit despre revoluție în 1968, iar lumea continuă să vorbească despre așa ceva iar, pentru că revoluțiile continuă chiar sub ochii tăi, nu este deloc anacronic să vorbești despre ele. Eu unul am analizat tot ceea ce am simțit despre astfel de lucruri în ianuarie '90, apoi am transpus totul în muzică, pe care apoi am înregistrat-o. Este însă foarte important faptul că atunci cînd am scris totul, mă simțeam foarte optimist. Sînt sigur că părinții mei nu s-au gîndit niciodată că vor vedea zidul Berlinului căzînd. Nici eu n-am crezut că voi vedea asta cît timp voi trăi, credeam că așa ceva nu este posibil. Dar iată că schimbarea s-a produs, incredibil, dar adevărat, iar eu am vrut s-o immortalizez, s-o cuprind într-un cîntec. Mesajul din „Right here, right now” este: „Nu-l așa că putem vedea cu toții ceea ce se întîmplă, că luăm cu toții parte la ceea ce se petrece?”, și nu: „Asta sînt eu acum”, deoarece mă gîndesc dacă lumea este chiar așa de interesată să știe cum mă simt eu. Mă plîcîtesc cel care cîntă despre ei, chiar dacă sînt niște oameni extrem de interesanți, ca, de exemplu, Sinead O'Connor, căci nu știu dacă interesul în ceea ce-o privește este suficient de mare pentru trei albume...”

Celalți membri ai grupului sînt: Gen (tobe), Jerry de Borg (chitară), Al Jaworski (bas) și Iain Baker (clape). Dintre toți, Iain este singurul care n-a mai cîntat cu cineva înainte. El este partea săbatică a trupei, iar una dintre declarațiile sale sună cam așa: „Singura muzică rap și house bună vine acum din Anglia. Rap-ul american și-a pierdut din creativitate. America a produs diverse genuri, iar acum nu știe ce să mai facă cu ele.”

Jerry și Al sînt foarte buni prieteni. Împart împreună același apartament, cutreieră împreună și se calmează reciproc și sar fiecare unul pentru celălalt. Lui Jerry îi plac Neil Young și Paul McCartney, iar lui Al, Creedence Clearwater Revival. El se amuză de faptul că Mike a declarat cîndva că niciodată n-o să accepte pe cineva ca Tom Petty în trupă. Jerry vede în JESUS JONES o piatră de încercare, în timp ce Al vede o cale de distracție înainte de a se întoarce în circumstații cîntec jazz. Iain afirmă, însă, că, dacă grupul nu va avea succes, nu va mai exista nici un motiv de a cînta vreodată împreună. „Sîntem mai mari decît toate influențele pe care le avem și trebuie să cîștigăm”, spune el.

„În vara anului 1988, înainte de a înființa JESUS JONES, povestește Mike, eram aproape

Cronica sentimentală

TĂNDĂRICĂ, CONEXIUNI...

L-am revăzut pe Tândărică abia în a doua ediție a Festivalului național de muzică pop „Club A '71” (cum ne plăcea să-l denumim), la Sala Palatului, 10-17 mai 1991. A fost poate cel mai bun moment al rockului nostru, din atîta istorie cîtă avem. Tudan părăsise grupul (student la Iași făcea navața cu „nașul” la București unde pregătise un grup, Metronom, și un spectacol rock „Simesezie”, sigur cea mai îndrăzneată lucrare de spectacol rock, egalată cu importanță dar pe alte planuri, de Karmakaluga lui Dorin Liviu Zaharia și Olympic '64, ambele urmate, peste ani, de „Cei ce ne-au dat nume” și „Cantafabule” și, foarte recent se pare, de „Lanțurile” lui Kripton). Și în acest context roșil-negrii au venit și ei cu un poem-rock, „Soare și vînt”, destul de cuminte dar tocmai în această situație măiestrie și spectaculozitatea lui Tândărică au captat total atenția. Plecat atîția ani din țară, legenda îi păstrează locul ocupat în topul bateriștilor, iar aparițiile postrevoluționare ale lui Phoenix au confirmat că această legendă este nu numai vie, ci și reală. Atunci, însă în '71, noi vedeam pentru prima dată un tip de baterist pe care abia peste mulți ani, pe videocasete, îl vom regăsi în marile grupuri de concert ale lumii. Atunci în '71, înconjurat de elemente de percuție diverse (și tuburi-clopot), acționînd infernal pedalele celor două tobe mari (!) și cea a fuz-cinelului, suprapunînd peste această bază ritmică cascade de ritmuri pe premer și toamuri, accentuînd totul pe alături cu gesturile spectaculoase, vedeam un perfect om-mașină în care fiecare braț sau picior părea că are o libertate absolută și, în același timp, o precizie de calculator. Cum cu trei ani înainte îl urmărisem cu atenție pe marele Bobby Colombi, bateristul lui Blood, Sweat & Tears, pe atunci grupul din fruntea topului mondial al jazz-rockului, pot să spun și azi, cu mîna pe inimă, că Ovidiu Lipan la cei 19 ani ai lui nu avea mulți rivali în rockul mondial. Acest talent, imens s-a încadrat apoi perfect și disciplinat în muzica Phoenix și trecerea grupului în Occident, pentru Tândărică s-a făcut prea tirziu (epoca hard și progresiv era pe sfîrșite, numărul concertelor în scădere, se prefera munca în studiouri în care totul se face fragmentat și la rece) și nu unde trebuia (spunea Nicu Covaci, „ne-am oprit prea repede, trebuia să fi ajuns pînă în Anglia, acolo ar fi urmat o altfel de poveste”).

Am scris toate acestea și peste două ore voi merge la conferința de presă a lui Ovidiu Lipan. Mor de nerăbdare să-mi revăd un prieten drag și vom vorbi iarăși despre atîtea și atîtea lucruri pe care le trăim sau le vom trăi.

AUREL GHERGHEL

disperați. Singura cale era ascensiunea, dar pentru asta aveam nevoie de o firmă. Ne aflam pe o plajă în Spania împreună cu Gen și Jerry (căci ei cîntau de multă vreme împreună), cînd le-am spus: „Cîntăm în diverse trupe de ani de zile, fără să ajungem nicăieri. Am o grămada de idei și știu cum am putea să le punem în practică și să ne remarcăm, lașăți-mă să fac un demo. Știu că ar putea ieși ceva extraordinar, dar asta numai dacă îmi acordăți totală încredere.” Și așa s-au născut piesele „Info Freak”, „Broken Bones” și o versiune a cîntecului „What's Going On”. Primele două au devenit apoi fețele A și B ale primului nostru single.

Mike a fost întotdeauna lider-ul grupului, iar banda demo

le-a adus și primul contract pe care l-au semnat pentru apariția albumului „Liquidizer” în 1989. Întrebat fiind dacă încercă să impresioneze pe cineva (o fată, un coleg sau un adversar) prin tot ceea ce vrea să facă din JESUS JONES, Mike răspunde: „Pe mine vreau să mă impresioneze și pe nimeni altcineva. Este o problemă personală.”

Turneul grupului în America, în vara anului trecut, a făcut din el un mare grup, au devenit superstar-uri, important este însă ca el să nu fie doar niște prezente meteorice pe cerul muzicii. Sînt prea talentați și ambițioși pentru a merita o astfel de soartă.

Traducere și adaptare
DIANA SINGER

10 melodii pentru

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Lista pentru ediția din 5 iunie 1992.

1. Dedication - Thin Lizzy
2. Zbor de noapte - Alexandru Andries
3. Stay With Me Baby - New Kids On The Block
4. Nu-mi pasă de tine - Top M.
5. La telefon - Daniel Iordăchioae
6. Hello America - Blue System
7. Let's Get Rocked - Def Leppard
8. Farewell My Summer Love - Michael Jackson
9. Story Of The Blues - Gary Moore
10. Undercover Agent For The Blues - Tony Joe White

La ediția din 22 mai (când unul dintre noi a absentat motivat, ne-au vizitat Marcel Dragomir și Rareș Dragomir, Denis Roman și Nicu Alifantis (în noua sa calitate de producător al grupului Celelalte Cuvinte). Cum și aparatul de fotografiat a absentat, azi n-avem poze. Promitem să nu se mai întâmple!

Telefoanele rămân 13 69 01 și 14 31 90. Valabile numai după ora 23,10!

L. P. M. + A. P.

**„BILLBOARD“
la sfârșit de mai**

Prin amabilitatea lui David Pistrui am primit ultimul număr al revistei americane cu clasamente valabile până pe 30 mai. Iată câteva date mai importante.

HOT 100 SINGLES. 1. Jump - Kriss Kross, 2. My Lovin' (You're Never Gonna Get It) - En Vogue, 3. Under The Bridge - Red Hot Chili Peppers, 4. Live And Learn - Joe Public, 5. Bohemian Rhapsody - Queen, 6. Tears In Heaven - Eric Clapton, 7. Save The Best For Last - Vanessa Williams, 8. Ain't 2 Proud 2 Beg - TLC, 9. Everything About You - Ugly Kid Joe, 10. In The Closet - Michael Jackson...

HOT RAP SINGLES. 1. Tennessee - Arrested Development, 2. They Want E-X - Das EFX, 3. Jump - Kriss Kross, 4. Victim Of The Ghetto - College Boyz, 5. Sometimes I Rhyme Slow - N'ce & Smooth, 6. Scenario - A Tribe

Called Quest. 7. Baby Got Back - Sir Mix-A-Lot, 8. Hand On The Pump - Cypress Hill, 9. Age Ain't Nothin' But A... - Chi-Ali, 10. Helluva - Brotherhood C'eed.

ALBUM ROCK TRACKS. 1. Remedy - The Black Crowes, 2. Under The Bridge - Red Hot Chili Peppers, 3. One - U2, 4. Come As You Are - Nirvana, 5. Now More Than Ever - John Mellencamp, 6. Roll Of The Dice - Bruce Springsteen, 7. Life Is A Highway - T.M. Cochrane, 8. Let's Get Rocked - Def Leppard, 9. Gun Love - ZZTop, 10. What You Give - Teila.

Tot în revista americană apar și clasamentele europene ale altor publicații renumite. Der Musikmarkt din Germania îl avea în frunte pe Mr. Big, Connie Francis (Jive Connie), Shakespear's Sister, Snap, U96, Right Said Fred, Manas & Papas (Dream, A Little Dream Of Me), Mario Jordan (intrare nouă cu piesa Welch ein Tag), Curtis Stigers, Kiss, In Olanda, tot Mr. Big conduceau, urmați de The KLF, Celine Double You (Please Don't Go), Vanessa Williams, Snap, U96, Isabelle (Shame, Shame, Shame), Red Hot Chili Peppers, Kriss Kross, Queen (Who Wants To Live Forever), Michael Jackson (In The Closet). În Suedia, Shakespear's Sister, Mr Big și Lisa Nilsson (Himlen Runt Hornet).

D. J.

Acum... e'nd a 20-a primăvară îți suride în prag (3 iunie), când tot ce te-nconjoară te strigă îndemnându-te la viață, acum... dragul meu AURELIAN TEMISAN, îți doresc sincer și cu emoție să ai alături numai prieteni adevărați, iar sentimentele frumoase pe care le aștepti să-ți apară însoțite de cele mai frumoase idealuri și sperese. IRINA (fapt).

CELELALTE CUVINTE AZI

CONCERT EXTRAORDINAR cu prilejul lansării discului:

SE LASĂ RĂU

joi, 28.05.1992 ora 19,00 sala Giulești, Teatrul Odeon

sponsor unic al lansării albumului: **Il Buongustaio Romania**

CONCERT ROXETTE
8 iulie 1992, Budapesta, pret/bilet 3.880 lei sau 4.300 lei (transport optional Oradea - Budapesta și retur 1.400 lei). Contravaloarea biletului poate fi achitată și telefonic. Informații suplimentare la Agentia de Turism Particulară "Lucon", Oradea, str. Prahovei nr. 1, tel. 991/36613, filiala București, tel. 15.31.38.

Concert cu Guns N'Roses

● CU AVIONUL, AUTOBUZUL, TAXIUL, TRAMVAIUL, METROUL, TRENUL, LA GUNS N'ROSES. ● EFECTE SPECIALE ȘI LUMINI NATURALE: DUMNEZEU. ● DUS LA COMUN PENTRU 50.000 DE FANI. ● SOUNDGARDEN N-AU APUCAT SĂ SE EXPRIME. ● FAITH NO MORE, O TRUPĂ CU MARI RESURSE ȘI MULTE IDEI. ● AXI ROSE A RESPECTAT TRADIȚIA: A VENIT DUPĂ O ORĂ ȘI CEVA. ● 120 DE MINUTE DE SHOW ADEVĂRAT. ●

Firma orădeană Lukon ne-a ajutat să ajungem la Budapesta pentru a urmări acest concert cu cea mai mediatizată trupă a momentului. Vorbesc la plural pentru că ne-am nimerit câțiva oameni de presă muzicală în același autobuz: Alex Revenco de la Expres Magazin, Diana Singer de la Unplus Radio și Raluca Tomescu (tânără noastră colaboratoare). Au venit tineri de la Suceava, Iași, București, Arad, Tg. Mureș, Oradea, Timișoara, ș.a. Trezirea prin vamă a fost relativ lejeră, așa că am parcat lângă Népstadion cu 5 ore înaintea concertului. Pe lângă noi, am zărit mașini din Bulgaria, Polonia, Iugoslavia, Austria. La intrarea în stadion se făcea un control riguros fiind interzise aparatele foto, casetofonele, sticlele și... umbrelele. Pe la 17,55 a început să cînte trupa înscrisă pe lista metalului alternativ, Soundgarden. Era lumina, lumea nu se adănașe vînzoleală mare pe la punctele cu casete, sepuțe, tricouri. În fața scenei, pe la 18,00 s-au mesat de la început cei mai aprinși fani ai rockului. Din reacții celor prezenți am dedus că muzica grupului nu era prea cunoscută, deși albumul "Badmotorfinger" se află de 31 de săptămîni în topul american. Sunetul era aproximativ reglat iar vocea lui Chris Cornell nu s-a auzit la nivelul real (ca pe disc). Recitalul a fost scurt, așa că n-am avut timp să tragem concluzii asupra prestației băieților din Seattle (cam 25 de minute). Așa s-a întimplat și la Monsters Of Rock, cînd Queensryche au cîntat pentru cele câteva sute de persoane din fața lor. Și e păcat. După un set de refraie a urmat grupul condus de vocalistul Mike Patton. A fost cel mai bun sunet al serii. De lumini nu este cazul să vorbim pentru că funcționa încă lumina naturală. După 10 ani de activitate grupul a arătat ce poate în cele aproape 60 de minute. Patton, cu pantaloni săi lași și tricouri, a alergat, s-a ascuns după boxe, s-a cățarat pe schele și a cîntat fără cusur. Piese de pe "The Real Thing", altele din repertoriul clasic (Black Sabbath abordat ca la carte) și câteva de pe recentul L.P. au surprins plăcut audiența, deși reacția n-a fost pe măsura prestației. Așa se întimplă cînd lumea vine pentru altceva decît cei de pe scenă. Nu s-a cerut bis deși ar fi fost meritat. La 20,30 publicul continua să vină, locurile din tribună să de la peluze se ocupau treptat. După Faith No More mișcarea browniană a devenit și mai alertă. Mai mulți spectatori săreau gardul pentru a pătrunde pe gazon. Politicii privesc cu înțelegere și din cînd în cînd interveneau. Am avut timp să urmăresc moda jocului. Peste tot geți de plugi, T-shirt-uri cu numele trupelor favorite, adidasi, blugi de toate formele, dar și "tinute Axl" cu batic pe cap și chlar cămăși prinse în furul taliei, așa cum apare adesea Axl în fotografii. Recunosc că am zărit și persoane cu blugi și tocuri înalte precum și cu tocuri (fără blugi mai deloc). Să mai poartă cizme maxi și shortul mîni. La fetele ceva

mal înalte. Observați că timp de aproximativ 90 de minute am avut răgaz să ne tot uităm în jur. Banda mergea, publicul tresărea la fiecare final de piesă sperînd că e ultima, dar degeaba. La "We Will Rock You", sau orice altă piesă cu început asemănător multimea reacționa ca pe video-clipul Queen și era plăcut la vedere (și o încălzire bună). Apropo de încălzire, am văzut cîțiva puști aprinși bine de tot, dar nu atât de mulți pe cît ar crede părinții celor care nu și lasă copiii la astfel de evenimente. Răcoroșoare Cola, hot-dogs și hamburgeri erau din belșug. La prețuri nu mă opresc acum, deși pe unii i-ar interesa. Zona gazonului, la 21,50 era deja necăpătoare motiv pentru care gazdele i-au rugat pe cei care se înghesuiau venind din toate părțile să-și menajeze pe cei din față care riscuau să fie striviți. La 22,00 s-a lăsat întinericul pe stadion, pe lateralele scenei s-au ridicat două eșarfe uriașe cu emblema de pe "Use Your Illusion", a demarat totul în forță, cu efecte perfect sincronizate cu muzica, la care se adăugau lumini în zig-zag pe cer și cite un tunet necesizat de publicul captat de prezența grupului și de avalanșa de hit-uri oferite. N-au lipsit "Welcome To The Jungle", "Paradise City", "Don't Cry", "Civil War", "November Rain" care a încheiat repriza de ploaie viguroasă. De remarcat că doar o mică parte a publicului s-a adaptat, iar umbrele nu aveau voie... Intre timp s-a cîntat cu

Guns N'Roses "Knockin' On The Heaven's Door" (spun astu pentru că efectiv întregul stadion știa măcar refrenul) Axl cu ținuta bine știută a arătat că e născut pentru show, că se descurcă onorabil la pian, că poate cînta în plină alergare (nu cu banda doamnelor ei pe bune!). A încercat împreună cu Slash (un chitarist care m-a cucerit definitiv poate și grație sunetului ideal găsit pentru instrumentul său) să cînte "Abraham" în memoria lui Freddie Mercury. Ajutat de public a mers. Deși toți eram uzi, n-am prea văzut figură încurcată sau supărată. Au mai fost "Sweet Child O'Mine", "You Could Be Mine", "Patience" (de pe G.N.R. Lies din 1988). A fost și un bis după care la 12 noaptea (fix) toată trupa (și cele 4 soliste background) a salutat publicul lăsîndu-ne cu desene animate pe cele trei ecrane uriașe de pe stadion. Era să uit debutul (așa cînd relatezi un concert atît de lung) cu piesa "Live And Let Die" din repertoriul Wings. Axl i-a felicitat pe toți cei din Est pentru libertatea cucerită. Matt Sorum s-a integrat perfect echipei, iar Duff la bas a făcut cu el un tandem redutabil. Muzică comercială? Da, dar în sensul bun al cuvîntului. Este cu totul altceva să citești despre un grup sau un solist și apoi să-l vezi la treabă. Este absolut necesar ca cei care iubesc rockul să trăiască cîțiva mai multe concerte și să nu se rezume la casete și discuri. Mă gândeam unde or fi milioane de "rockeri" de la "Grădinița" (care preferă să stea la o bere, decît să facă un estfelde sport). Revenirea în țară a decurs într-o viteză uluitoare pentru că soferul nostru mai avea treabă în acea zi. Așa că inclusiv vama n-a lăsat să trecem în câteva minute, de unde am dedus că se poate (dacă vrea nenea soferul). La 5 eram la Oradea! După părerea mai multor tineri chestionați, revelația serii au fost Faith No More iar confirmarea, Guns N'Roses. Pentru că mulți nu stiau ce discuri mai are trupa lui Axl Rose, vă oferim mai jos discografia integrală. Pentru căpitanul (sau colonelul?) care ne-a certat că am publicat reclama firmei Lukon și fotografia Guns N'Roses în loc de ceva legat de București '92 (nu, mărul 16) o rugăminte... din partea fanilor: să aranjeze dinușt astfel de concerte la București, Sofia sau Moscova ca să nu mai fim nevoiți să apelăm la cunoștințele de limbă maghiară.

ANDREI PARTOS

New Musical Express
(23-30 mai)

SINGLES

1. Please Don't Go - KWS,
2. Hang On In There Baby - Curiosity,
3. My Lovin' - En Vogue,
4. Knockin' On The Heaven's Door - Guns N'Roses,
5. On A Ragga Tip - SL2,
6. Beauty And The Beast - Celine Dion & Peabo Bryson,
7. I Don't Care - Shakespear's Sister,
8. Everything About You - Ugly Kid Joe,
9. Always The Last To Know - Del Amitri,
10. Workaholic - 2 Unlimited.

L.P.'s

1. Fear Of The Dark - Iron Maiden,
2. 1992 - The Love Album - Carter USM,
3. The Southern Harmony And Musical Companion - The Black Crowes,
4. Stars - Simply Red,
5. U2 - Rattle And Hum,
6. Greatest Hits - ZZTop,
7. Diva - Annie Lennox,
8. Power Of Ten - Chris De Burgh,
9. We Can't Dance - Genesis,
10. Greatest Hits - Squeeze.

PREȚ 15 LEI